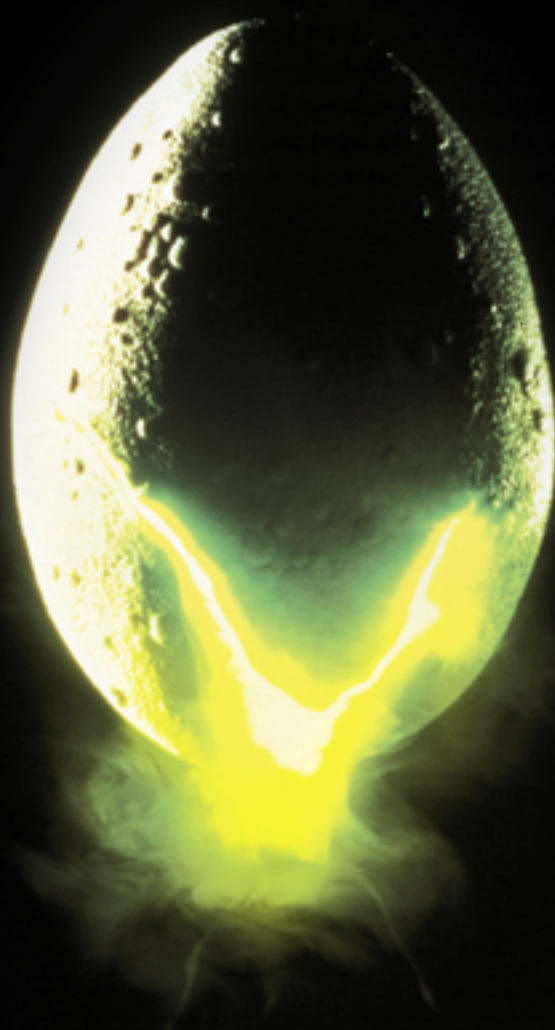

ЧУЖИЙ

У КОСМОСІ НІХТО НЕ ПОЧУЄ ТВОГО КРИКУ

АЛАН ДІН ФОСТЕР

ЗА СЦЕНАРІЄМ ДЕНА О'БЕННОНА

СЮЖЕТ ДЕНА О'БЕННОНА І РОНАЛДА ШУСЕТТА

Чужий

Алан Фостер

Чужий

Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга»

1979

УДК 821.111(73)

Фостер А. Д.

Чужий / А. Д. Фостер — Книжный Клуб «Клуб Семейного Досуга», 1979 — (Чужий)

Торговий буксир «Ностромо» прямує до Землі, аби доставити важливий вантаж. Команда судна перебуває в стані кріогенного гіперсну. Але несподівано автоматика корабля пробуджує екіпаж. Причина – дивний радіосигнал, що надходить із планети LV-426. Імовірно, це прохання про допомогу. До джерела сигналу вирушають капітан Даллас, його помічник Кейн і штурман Ламберт. Вони знаходять потрощений інопланетний зореліт із трупом пілота, а трюмові відсіки корабля повні дивних шкірястих об'єктів, схожих на яйця. Раптово на Кейна нападає істота, що впивається в його обличчя. Дивом урятувавшись, екіпаж повертається на борт «Ностромом». Тепер команда розуміє, що сигнал, який вони чули, не був проханням про допомогу. Це було попередження про смертельну небезпеку. Але вже запізно. Чужий десь поруч...

УДК 821.111(73)

© Фостер А. Д., 1979

© Книжный Клуб «Клуб Семейного
Досуга», 1979

Содержание

I	6
II	16
III	27
Конец ознакомительного фрагмента.	36

Алан Дін Фостер Чужий

офіційна новелізація

За сценарієм Дена О'Беннона

Сюжет Дена О'Беннона і Роналда Шусетта

™ & © 1979, 2017 Twentieth Century Fox Film Corporation. All rights reserved.

*Присвячується Джиму МакКваду, чудовому другу, з яким ми
шукали карколомних пригод*

I

Семеро людей спали і бачили сни.

Розумієте, то не були професійні сновидці – ті отримували високу платню, вважалися поважними людьми і взагалі були нарозхват. Як і більшість із нас, ці семеро бачили сни, не напружуючись і без чітких вказівок. Професійні ж сновидіння, які можна записати і увімкнути іншим для розваги – це набагато серйозніша річ. Треба вміти керувати своїми напівсвідомими творчими імпульсами та розшаровувати уяву, а робити це одночасно – надзвичайно важко. Професійні сновидці є одночасно найбільш організованими та непередбачуваними митцями. Такого можна порівняти з майстром, який створює тендітну павутину роздумів. Не те, що більшість із нас – безпосередні та незграбні, або як оці семеро.

Серед них лише Ріплі володіла задатками цього особливого потенціалу. У неї були проблиски вродженого сновидця і більш яскрава уява, аніж у її напарників.

Але їй бракувало справжнього натхнення та зрілості думок, притаманної професійним сновидцям.

Вона була чудовою комірницею, могла добре сортувати коробки А у камері збереження Б або звіряти декларації. Але в сховищі її думок коївся повний безлад, і її «файлова система» постійно давала збої: надії та страхи, роздуми та незакінчені образи хаотично гасали відсіками її розуму.

Ворент-офіцер¹ Ріплі мала б краще себе контролювати. Химерні думки, які ще не встигли сформуватися і спали, чекаючи, поки їх розбудять, перебували поза межами її свідомості. Трішки більше зусиль та самоусвідомлення – і з Ріплі вийшов би професійний сновидець, принаймні так вона іноді вважала.

Що ж до капітана Далласа, він був досить лінькуватим, хоча й найорганізованішим членом екіпажу. У нього була непогана уява. Доказом цього слугувала його борода, оскільки усі, окрім нього, погодилися перед тим, як увійти до морозильної камери. Як пояснював капітан Даллас, відповідаючи на численні питання його напарників, це було частиною його особистості. Він би швидше пожертвував будь-яким органом, але не своєю видатною бородою. Даллас керував двома кораблями: міжзоряним буксиром «Ностромо» та своїм тілом. Обидва з них будуть живі-здорові як у режимі сну, так і в активному стані.

Отже, капітан Даллас був хорошим керівником і володів дешифрувальною уявою. Але щоб стати професійним сновидцем, цієї дешифрувальної уяви було замало, а це ніяк не компенсуєш непомірною кількістю організаторського хисту. Тому з Далласа був такий же сновидець, як і з Ріплі.

Кейн не так добре міг контролювати свої думки та дії, як Даллас, і йому бракувало уяви. Він був хорошим старшим помічником, але ніколи б не став капітаном: для цього потрібен певний рівень енергійності та командні навички, а Кейн цього не мав. Його думки були досить туманними й нечіткими, на відміну від думок Далласа; Кейн був слабкою тінню та глухим відлунням капітана. Утім, це не робило його менш симпатичним. Але професійне сновидіння вимагає багато додаткової енергії, у Кейна ж її ледь вистачало на повсякденне життя.

Сни Паркера не були образливими, але були менш ідилічними, аніж у Кейна. У них не було ані тіні фантазії. Вони були надто спеціалізованими, і рідко коли в них з'являлися люди. Втім, чого можна очікувати від борт-інженера?

Його сни були досить прямолінійними і – іноді – бридкими. Коли Паркер не спав, то ретельно приховував усе це. Лише іноді він давав волю почуттям, коли гнівався або був

¹ Звання між унтер-офіцером та офіцером у ВМС США та береговій охороні. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

роздратований. Паркер приховував майже весь той бруд та презирство, які проростали в глибинах його душі. Його напарники нічого не знали про те, що булькотіло та настоювалося під маскою чистої оболонки Паркера.

Ламберт не стільки бачила сни, скільки надихала інших, котрим у снах являлася. Під час гіперсну її невтомні думки були переповнені внутрішніми схемами та факторами робочого навантаження, збалансованих результатами розрахунків кількості палива. Іноді фантазії Ламберт пробивалися до її структур сну, але не настільки, щоб вразити її саму, як інших.

Паркер та Бретт часто уявляли, як їхні системи з'єднуються з її власною. Якби Ламберт колись дізналася їхні мрії про фактори навантаження та просторові суміщення, то сильно б розлютилася. Тому Паркер і Бретт тримали такі заборонені думки при собі, надійно заховавши їх у свої мрії та сни, щоб не злити Ламберт: це було б зайвим, бо як штурман «Ностромо» вона відповідала за те, аби безпечно доставити їх усіх додому, а це було найочікуванішим і найжаданішим контактом, який можна лише уявити.

Бретт значився в списку як інженер-технік. Це свідчило про те, що, хоча він був таким же розумним і кмітливим, як і Паркер, але йому бракувало солідності. Ці два чоловіки були дивною парою. Стороннім людям здавалося, що між ними немає нічого спільного, але вони без проблем співіснували й працювали разом. Запорукою їх дружби та співпраці було те, що Бретт ніколи не ліз Паркерові в душу. Технік був незворушним і флегматичним у своєму світогляді та судженнях, у той час як Паркер виділявся балакучістю та мінливою вдачею. Останній міг годинами нарікати через несправність якогось із мікрочипів, клянучи весь родовід цієї мікросхеми аж до ґрунту, в якому вперше було видобуто рідкісні копалини для її виробництва, у той час як Бретт спокійно міг зазначити: «Добре». У нього одне слово було більше, аніж просто вираз думки: завдяки цьому слову він самостверджувався. Для Бретта мовчання було формою спілкування, а балакучість він розцінював як щось ненормальне.

Нарешті, про Еша. Він був науковим співробітником, але його сни були смішними не через це. Вірніше, дивними, але зовсім не кумедними. Сни Еша були найбільш раціональними серед членів екіпажу. Вони найточніше передавали його сутність під час неспання. В них не було жодних ілюзій.

Тут немає нічого дивного, якщо знати Еша. Але ніхто з його шести напарників його не знав добре. Натомість сам Еш добре розбирався в собі. Він одразу міг сказати, чому ніколи б не став професійним сновидцем, якби йому поставили таке питання. Втім, нікому це в голову не приходило незважаючи на те, що Еш найбільше з усіх захоплювався питаннями професійного творення снів.

Геть забув про кота. Його звали Джонс. Звичайнісінький домашній, вірніше, корабельний кіт. Джонс був великим жовто-рижим котярою незрозумілого походження. Він завжди тримався незалежно. Джонс давно при звичаївся до мінливостей космічних польотів та особливостей астронавтів. Він також занурився в анабіоз. Йому снилися прості сни про теплі та темні місця й мишей, на яких діє сила тяжіння.

Серед усіх сплячих на борту він був єдиною задоволеною істотою, хоча невинним його важко було назвати.

Дивно, що жоден із членів екіпажу не був кваліфікованим сновидцем: адже в кожного з них було набагато більше часу, щоб спати, аніж в багатьох професіоналів цієї справи, незважаючи на сповільнення сну завдяки анабіозу. Необхідність зробила сон їх основним заняттям. У відкритому космосі немає що робити, *окрім* як спати та мріяти в морозильних камерах. Можливо, вони всі залишаться любителями, хоч завдяки досвіду й досить компетентними.

Їх було семеро. Вони спокійно спали, а їхній корабель «Ностромо» летів у пошуках жакіть.

«Ностромо» був єдиним, хто залишався при пам'яті. Зорельоту не потрібен був сон, як і консервувальна дія морозильних камер. Якщо він і впадав у подібний стан, то це було ненадовго, і зореліт швидко вмикався знову. Він працював, захищаючи своїх підопічних від смерті, що завжди чатувала напоготів за один крок від анабіозу, точнісінько як величезна сіра акула за човном у відкритому морі.

Безперервну механічну пильність «Ностромо» можна було помітити повсюдно в тиші корабля, зокрема, у м'якому гудінні й миготінні лампочок, які були проявом чутливості приладів. Вони проникали в кожен куточок корабля, щоб перевірити кожну схему та конструкцію. Зовні теж були сенсори, які моніторили пульсацію космосу й попереджали про електромагнітні аномалії.

Одна частка «мозку» «Ностромо», зокрема, займалася аналізом таких аномалій. Він чітко фіксував їх, знаходив нестандартні явища, досліджував результати аналізу та приймав рішення. Прилади прокидалися зі стану спокою, а недіючі схеми знову починали контролювати потік електронів. Після прийняття рішення починали миготіти сотні яскравих лампочок — ознаки життя, які пробуджували механічне дихання.

Ось раптом почувся виразний звуковий сигнал, хоча до цього можна було почути лише приглушений звук якогось штучного тамбурина². Давно цього не траплялося на «Ностромо». Це означало якусь рідкісну подію.

Серед розмаїтого цокання та спалахів приладів, що «перегукувалися» один з одним, на кораблі поступово почав оживати особливий відсік із металевими стінами, де лежало семеро коконів, вкриті білосніжним металом і пластиком.

У відсіку почувся новий звук. Це був вихлоп, який наповнював приміщення очищеним повітрям, придатним для дихання. Люди добровільно погодилися на підпорядковане становище, довіривши бляшаним божкам на кшталт «Ностромо» постачати їм кисень, коли в них не було змоги робити це самостійно.

Сенсори напівчутливої електроніки випробували нове повітря і визнали його задовільним для підтримання життя в таких уразливих людських повністю біологічних організмах. Миготіли ще якісь лампочки, і встановлювалося з'єднання між якимись механізмами. Без якихось урочистих фанфар семеро коконів розкрилися, і гусенеподібні фігури людей ніби знову народжувалися на світ Божий.

Після пробудження семеро членів екіпажу «Ностромо» виглядали ще безпорадніше, аніж під час гіперсну. По-перше, вони були мокрі як хлющ: через консервант, який заповнював і обволікав їхні тіла. Неприємно почуватися в чомусь слизькому, незважаючи, що то аналептик. По-друге, вони були голі, а рідина — поганий заміник штучній шкірі під назвою одяг, яка робить людей стрункішими та рельєфнішими.

— Господи, — пробурмотіла Ламберт, з огидою стираючи рідину з плечей та боків. — Яка холодрига!

Вона вилізла з подоби труни, котра, утім, зберігала їй живе, а не мертве тіло, і незграбно посунула до сусіднього відділення, де за допомогою рушника, який вона там знайшла, продовжила витирати ноги від прозорої липкої субстанції.

— Чому «Матір» не прогріє корабель *перед* тим, як вивести нас із анабіозу?

Ламберт підвелася, намагаючись згадати, де ж її одяг.

— Ти чудово знаєш чому, — Паркер теж напружено працював над своїм липким тілом, і йому було не до оголеної фігури штурмана. — Такою є політика Компанії. Збереження енергії, вірніше, коштів Компанії. Навіщо витрачати зайву енергію на підігрів морозильної камери, якщо це можна зробити в останню мить? Окрім того, після гіперсну завжди холодно. Ти ж знаєш, що через замороження температура тіла падає.

² Ударний інструмент із пом'якшеним, порівняно з барабаном, звуком, котрий задає такт. (Прим. ред.)

– Знаю, але це не рятує від холоду, – пробурмотіла Ламберт, знаючи, що Паркер має рацію, але не бажала цього визнавати, бо інженер її не цікавив.

«Чорт забирай, – думала вона, спостерігаючи за гусячою шкірою на передпліччі. – Хоч би трішечки *тепла*».

Даллас витер останні краплі консерванту, намагаючись не дивитись на те, що помітив лише він. Даллас помітив цю річ ще до того, як виліз із морозильної камери. Корабель усе так підлаштував.

– Робота всіх нас швидко зігріє.

Ламберт пробурмотіла у відповідь щось невиразне.

– Усім зайняти свої місця. Сподіваюся, ви не забули, за що вам платять. Прокинувшись, усі ми повинні забути про свої проблеми.

Ніхто не посміхнувся і навіть не прокоментував цю репліку. Паркер подивився на Бретта. Той досі сидів у своїй морозильній камері.

– Доброго ранку. Ти все ще з нами?

– Еге ж.

– Отже, нам пощастило. – озвалася Ріплі. Вона потягнулась, її рухи були порівняно більш граційними, ніж у інших. – Добре, що наш головний балакун залишився таким же говірким.

Бретт посміхнувся й нічого не відповів. Він був не більш комунікабельним, ніж машини, які він обслуговував, якщо не менше. Увесь екіпаж із семи учасників глузував із цього. І в такі моменти вони сміялися разом із Бреттом, а не над ним, бо це стало частиною командного ритуалу.

Даллас досі робив нахили, виставивши лікті паралельно до підлоги, а руки – перед штурвалом. Він міг побожитися, що чув, як скриплять його мускули, які відвикли від руху. Миготіння жовтої лампочки, яке було виразнішим за будь-які слова, повністю привернуло його увагу. Світло тієї чортової маленької сонячної лампочки, схожої на око циклопа, свідчило про те, що їх розбудили не через закінчення подорожі, а з якоїсь іншої причини. Далласа уже цікавило, чому так.

Еш піднявся і байдуже озирнувся навколо. Судячи з його міміки, він досі був у гіперсні.

– Почуваюся так, ніби я помер.

Він спостерігав за Кейном. Старший помічник досі позіхав, напівпрокинувшись. Еш подумав, що Кейн насправді обожнював гіперсон і міг би провести все життя як хворий нарколепсією, якщо б йому це запропонували.

Паркер, не здогадуючись про хід думок наукового співробітника, подивився на Еша й задоволено зауважив:

– Ти й виглядаєш так, наче помер.

При цьому Паркер здогадувався, що й сам виглядає не краще. Гіперсон виснажував не лише м'язи, а й шкіру. «Труна» Кейна привернула його увагу. Старпом нарешті сів у ній.

– Із поверненням, – підморгнув Кейн.

– Не сказав би, судячи з того, скільки ти покидався.

Кейн виглядав ображено:

– Підла брехня, Паркере. Просто я повільніший за інших, от і все.

– Ага, – технік не наполягав на своєму. Тепер він повернувся до капітана, який заглиблено вивчав щось поза полем зору Паркера, і запитав: – Чи не обговорити нам перед посадкою в док питання про розподіл винагороди?

Бретт при цих словах дещо пожвавішав, вперше після пробудження.

– Еге ж.

Паркер продовжив, одягаючи черевики.

– Гадаю, що ми з Бреттом заслуговуємо на повну частку за успішне виконання завдання. Плюс зарплатня та відсотки.

«Добре, хоч глибокий сон не відобразився на вдачі інженерів, – втомлено подумав Даллас. – Не встигли прийти до тями, а вже із претензіями». Уголос же сказав:

– Ви двоє отримаєте частку згідно з вашим договором, не більше й не менше, а як і всі.

– Ми отримаємо найменшу частку, – м'яко заперечив Бретт. Для нього це була ціла промова, але на капітана вона не справила жодного враження: у того не було часу на дрібниці або напівсерйозний обмін дотепами. Мигтючий жовтий кружечок повністю прикув його увагу, і його думки рухалися зовсім в іншому напрямі. Тим не менше, він відповів:

– Кожен заслуговує на більше, аніж ви. Якщо хочете, подайте скаргу до бухгалтерії Компанії. Тепер спускайтесь униз.

– Скаргу Компанії, – сумно пробурмотів Паркер, спостерігаючи за тим, як Бретт виліз із «труни» і почав протирати ноги. – Те ж саме, що скаржитися Богу.

– Саме так, – Бретт перевіряв слабкий сигнал обслуговування на своїй морозильній камері. Не встигши прийти до тями, голий та весь у рідині, він вже був весь у роботі. Бретт був із тих людей, які могли декілька днів ходити зі зламаною ногою, але не могли пройти повз несправність туалету.

Даллас пішов у відділення, де знаходився центральний комп'ютер, кинувши через плече:

– Гей, баламути, краще дістаньте хто-небудь kota.

Ріплі витягла так само ще напівживого рижого kota з однієї з морозильних камер. У неї був ображений вигляд.

– Не можна так байдуже ставитись до нього, – вона співчутливо попестила мокру тварину. – Це не якийсь там прилад. Джонс – член екіпажу, як і всі ми.

– Навіть кращий за декого, – погодився Даллас, спостерігаючи за тим, як Паркер і Бретт ідуть у бік інженерних приладів. – Принаймні він не морочить мені голову, скаржачись на зарплатню та премії, ледь прокинувшись на борту.

Ріплі пішла, загорнувши kota в пухнастий сухий рушник. Джонс тихо замуркотів, вилизуючи себе з надзвичайно поважним виглядом. Він уже не вперше занурювався в гіперсон, тому зараз міг дозволити таке приниження, аби його несли на руках.

Даллас повністю обтерся і натиснув на кнопку під своєю «труною», з-під якої тихо виїхала шухляда. Там лежав його одяг і декілька особистих речей.

Доки Даллас одягався, до нього підійшов Еш. Науковий співробітник тихо запитав, застібаючи чисту сорочку:

– «Матір» хоче з тобою поговорити? – і кивнув у бік жовтої лампочки, яка безперервно миготіла на підвішеній консолі управління.

– Так. Я одразу помітив її, – Даллас просунув руки в рукава. – Безперервне жовте світло. Це ще не сигнал тривоги. Поки що не кажи нічого іншим. Якщо станеться щось серйозне, вони про це й так скоро дізнаються.

Він накинув на плечі непрасовану коричневу куртку, не застібаючи її.

– Що б це не було, усе не так погано, – Еш намагався надати своєму тихому голосу обнадійливого відтінку, і знову вказав на безперервне миготіння: – Вона миготить жовтим, а не червоним.

– Це поки що, – Даллас не був оптимістом. – Ех, як би мені зараз хотілося прокинутися із гарним зеленим сигналом, – дещо пригнічено промовив капітан.

Він знизав плечима і спробував пожартувати, копіюючи обнадійливу інтонацію Еша:

– Може, це миготить наш автокок. Буде взагалі чудово, якщо він приготує те, що називає їжею.

Він спробував посміхнутися, але в нього не вийшло. «Ностромо» – не людина. Він не буде розігравати свій екіпаж і будити його з гіперсну за допомогою попереджувального жовтого світла без поважної причини. Збій у роботі автокока не входив у перелік таких причин. Утім, після декількох місяців сну не слід нарікати, що треба буде кілька годин добряче попрацювати.

Відсік, де знаходився центральний комп'ютер, дещо відрізнявся від інших відділень «Ностромо». Захоплюючий калейдоскоп лампочок, екранів, цифрових індикаторів та здавався чимось нагадував відпадну вечірку з п'яними ялинками.

Даллас сів у набите контурне крісло й замислився, що робити далі. Еш усівся навпроти Інтелектуального банку й почав маніпулювати приладами управління так швидко і невимушено, наче він годину тому не був у гіперсні. Ніхто не вмів так працювати з механізмами, як цей науковий співробітник.

Даллас теж часто хотів набути таких умінь. Досі напівсонний через наслідки гіперсну, він набрав перший запит. На екрані почали мерехтіти викривлені орнаменти, котрі потім склалися в знайомі слова. Даллас перевінив формулювання і переконався, що воно було стандартним: «АВАРІЙНА ФУНКЦІЯ ПОСИЛЕНОГО МОНІТОРИНГУ ДЛЯ ВІДОБРАЖЕННЯ МАТРИЦЬ І ЗАПИТІВ». Так.

Корабель миттєво прийняв запит і одразу Даллас отримав відповідь від «Матері»: «РОЗПОЧАТО ПОСИЛЕНИЙ МОНІТОРИНГ АДРЕСНОЇ МАТРИЦІ». Стовпчики розбитої по категоріях інформації згуртувалися під цим коротким написом для перевірки.

Даллас ознайомився з довгим списком, набраним дрібним шрифтом, обрав потрібну ділянку екрана й увів наступне: «ЕКСТРЕНИЙ КОМАНДНИЙ ПРІОРИТЕТ».

«ФУНКЦІЯ ПОСИЛЕНОГО МОНІТОРИНГУ ГОТОВА ДО ЗАПИТІВ», – відповіла «Матір». Комп'ютерний інтелект не запрограмовано на красномовність, і «Матір» не була винятком.

Далласа це влаштовувало. Він був не в гуморі, щоб теревенити. Капітан швидко написав: «ЩО ТРАПИЛОСЯ, МАТІР?», і завмер в очікуванні...

Не можна сказати, що інший, капітанський відсік на «Ностромо» був дуже просторим, але там було трохи більше місця, ніж в інших відділеннях та камерах, хоч і не набагато. Уздовж стін були встановлені екрани зовнішнього огляду, а ближче до середини п'ять контурних крісел чекали на своїх господарів перед центральним терміналом із миготливими пультами. Ще більший капітанський відсік – це були б гроші на вітер, оскільки екіпаж проводив більшість часу в морозильних камерах у нерухомому стані. Відсік був призначений виключно для роботи, а не для відпочинку чи розваг, і всі, хто там працював, чудово це знали.

Герметичні двері тихо розчинилися вглиб стіни, і увійшли спочатку Кейн разом із Ріплі, а за ними Ламберт з Ешем. Вони звичними й швидкими кроками підійшли до відповідних постів управління за панелями, подібно до старих друзів, які зустрілися після довгої розлуки.

П'яте крісло залишилось поки що порожнім, чекаючи, доки Даллас не повернеться зі свого *тет-а-тет* із «Матір'ю» – інтелектуальним банком «Ностромо». Це прізвисько було досить влучним і не взятим зі стелі. Люди завжди серйознішають, коли дізнаються про апарати, що бережуть їхнє життя, а машини виконували свою опікунську функцію з такою ж серйозністю і, навіть здавалося, з нотками почуттів.

Члени екіпажу були одягнуті досить невимушено, що відповідало їхньому ще розслабленому стану. Це була повсякденна пародія на уніформу астронавтів. Їхній одяг відображав особистість власника. Сорочки та брюки були пожмакані та зношені за декілька років, як і їхні тіла.

Перший звук, що пролунав у капітанському відсіку після довгих місяців повної тиші, сумарно відобразив настрої всіх розбуджених членів екіпажу, хай навіть вони цього й не усві-

домили. Це було невдоволене нявчання Джонса, коли Ріплі поклала його на панель. Потім кіт, що стрибнув на підлогу, почав тертися об коліна Ріплі, коли вона зігнулася на стільці з високою спинкою, і нявчання змінилося муркотінням.

– Ну що, вмикаймося, – Кейн перевіряв свою панель управління, оглядаючи засоби автоматизації і шукаючи невідповідні та нестабільні контакти, а Ріплі та Ламберт клацали необхідними вимикачами та натискали потрібні кнопки.

Коли нові лампочки та кольори почали загорятися на індикаторах і дисплеях, усі хутко пожвавішали. Таке враження, що пристрої раділи появі їх живих партнерів і намагалися за будь-якої можливості продемонструвати їм усі свої таланти.

На індикаторах перед Кейном з'явилися нові цифри та слова. Кейн порівняв їх із тими, що міцно засіли в його пам'яті.

– Виглядає нормально. Тепер давайте подивимося, що там назовні.

Пальці Ламберт послідовно пробіглися рядом щільно розташованих кнопок. Увімкнулися всі екрани на стінах капітанського відсіку, частина дублюючих дрібніших звисала зі стелі, щоб простіше було працювати. Штурман Ламберт уважно подивилася в один із квадратних екранів, що знаходився найближче, і одразу насупилася. Вона побачила частину того, на що очікувала, але головного бракувало. Це було так важливо, що всі інші речі, які були в нормі, її вже не цікавили.

– Де ж Земля?

Кейн уважно вдивлявся у власний екран. Він бачив темряву, всіяну зірками, а крім цього, майже нічого. Якщо навіть припустити, що вони занадто рано залишили гіперпростір, то принаймні вони б мали побачити Сонячну систему на дисплеях. Але її не було, як і очікуваної Землі.

– Ламберт, ти штурман. Скажи ти.

Посередині деяких екранів була зірка, але не Сонце. Вона була іншого кольору, а збільшені на екрані небесні тіла зовсім не нагадували рідні планети. Усе було інше: форма, розмір, кількість.

– Це не наша система, – глухо зазначила Ріплі, хоча це й так було очевидно.

– Можливо, проблема в нашому маршруті, а не в зірках, – голос Кейна звучав не надто переконливо, навіть для нього самого. – Іноді зорельоти виходили з гіперпростору в інший бік від свого пункту призначення. Це може бути збільшене зображення Центавра, а Сонячна система залишилась позаду. Давайте зробимо скан, перш ніж панікувати.

Він промовчав про те, що система на дисплеях нагадувала Центавр не більше, ніж Сонце.

Герметичні рухомі відеокамери на бувалій поверхні «Ностромо» почали тихо рухатися в космічному вакуумі, шукаючи ознак земного тепла в мороці. Допоміжні камери, встановлені на вантажі, який віз «Ностромо», – страхітливе скупчення величезних металевих резервуарів – теж використовувались у пошуках. Земляни минулих століть дуже здивувалися б, якби дізналися, що «Ностромо» везе в міжзоряному просторі значну кількість сирової нафти й по дорозі переганяє її за допомогою власної автоматичної установки, яка безперервно працює.

До того часу як «Ностромо» долетить до земної орбіти, нафта має перетворитися на готовий продукт. Застосування таких методів було необхідністю. Хоча людство винайшло чудові та ефективні заміники палива, це сталося лише після того, як окремі зажерливі особи вичапили останню краплю пального з висушеної Землі. Усі машини, створені людством, працювали на термоядерній та сонячній енергії, але це не могло бути повною заміною нафтопродуктам. Наприклад, за допомогою термоядерної енергії неможливо виготовити пластмасу. Сучасний світ довше протримається без енергії, ніж без пластику, тому місія «Ностромо» та смердюча чорна рідина, яку він поступово переробляв, мали вагоме комерційне значення.

Камери зафіксували довкола лише одну систему, яку можна було побачити в центрі декількох екранів – зірку незвичайного кольору в оточенні безладного намиста з планет, що оберталися навколо неї. Зараз Кейн і Ламберт майже не сумнівалися, що «Ностромо» чомусь узяв курс на цю невідому систему.

Усе ж могла трапитися помилка в часі, але не в просторі. Сонячна система могла бути зліва або справа від цієї зірки. Був точний спосіб це перевірити.

– Виклич службу транспортного контролю, – Кейн прикусив нижню губу. – Якщо ми зможемо отримати від них сигнал, то знатимемо, що в правильному секторі. Якщо ми неподалік від Сонячної системи, то отримаємо відповідь від однієї із зовнішніх станцій-ретрансляторів.

Ламберт перевірила інші кнопки.

– Це міжгалактичний торговельний буксир «Ностромо», реєстраційний номер один-вісім-нуль-два-чотири-шість, що прямує на Землю з наливним вантажем нафти та відповідною установкою для її очищення. Викликаю Антарктичну службу транспортного контролю. Як зрозуміли мене? Прийом.

У динаміках чулося лише слабке безперервне шипіння поміж віддалених зірок. Джонс лежав біля ніг у Ріплі й муркотів в унісон із зірками.

Ламберт спробувала ще раз.

– Міжгалактичний торговельний буксир «Ностромо» викликає службу транспортного контролю із Сонячної системи або Антарктиди. У нас проблеми з навігацією. Це пріоритетний виклик, будь ласка, дайте відповідь.

Знову дразливе зоряне шипіння. Ламберт почала нервуватися.

– SOS, SOS! Буксир «Ностромо» викликає службу транспортного контролю із Сонячної системи або інший корабель, який нас чує. SOS! Чекаємо на відповідь.

Невиправданий екстрений виклик (а Ламберт знала, що на даний момент їм нічого не загрожувало) залишився без відповіді. Зневірівшись, вона вимкнула передавач, але приймач залишила увімкненим для всіх каналів на випадок, якщо поряд буде пролітати інший корабель, що буде подавати сигнали.

– Я знала, що ми далеко від Сонячної системи, – пробурмотіла Ріплі. – Я знаю це місце, – вона кивнула вбік дисплею над своїм постом. – Це далеко від Сонячної системи, як і ми.

– Спробуй ще, – наказав Кейн і повернувся до Ламберт. – Де ми зараз? Ти вже зчитала дані?

– Дай мені кілька хвилин, добре? Це не просто. Ми десь у хріна на рогах.

– Спробуй ще.

– Цим і займаюсь.

Після декількох хвилин напружених пошуків і маніпуляцій із комп'ютером Ламберт злегка посміхнулася із задовolenним виразом обличчя.

– Знайшла. Ми недалеко від системи Дзета II. Ми навіть не досягли зовнішнього освоєного кільця. Ми надто глибоко, аби натрапити на навігаційний буй, не кажучи вже про ретранслятори кораблів, що знаходяться в Сонячній системі.

– Якого біса ми тут опинилися? – вголос поцікавився Кейн. – Якщо з кораблем нічого не трапилося, а ми не вдома, чому ж тоді «Матір» вивела нас із анабіозу?

Це було простим збігом, але ніби у відповідь на поставлене питання рупор станції почав голосно й наполегливо сигналізувати про загальний збір екіпажу...

У хвості «Ностромо» розташовувалося велике машинне відділення зі складним потужним обладнанням. Там знаходилося серце корабля – розширена система тяги, за допомогою якої зореліт міг рухатися викривленим простором і змагатися із часом, задержувато показуючи свій металевий ніс Ейнштейнові... І лише незначна частка енергії витрачалася

на живлення життєдіяльності екіпажу. У передній частині цього масивного комплексу, який постійно гудів, знаходилася скляна кабінка – просторий горбок над конусоподібним гіпердвигуном. Тут у контурних кріслах відпочивали двоє інженерів, котрі відповідали за забезпечення справної та безперебійної роботи всіх механізмів двигуна. Чоловіки піклувались про механізми, а механізми дбали про них.

Більшу частину часу двигун сам чудово про себе дбав, що дозволяло Паркерові й Бретту займатися більш приємними та цікавими їм справами, наприклад, пити пиво та розповідати непристойні історії. Зараз була черга Паркера. Він уже в сотий раз переповідав байку про помічника інженера і бордель в умовах невагомості. Це була гарна історія, від якої незворушний Бретт завжди міг розуміюче хіхікнути кілька разів, а оповідач сміявся так, що аж на кольки брало.

– ...І мадам кинулася до мене, стурбована й водночас розлючена, – розповідав інженер. – Вона почала просити нас врятувати того бідного додіка. Гадаю, він не знав, куди втрапив.

Як завжди, він засміявся зі свого жарту.

– Ти ж пам'ятаєш те місце? Чотири стіни, підлога і стеля завішані дзеркалами, а ліжка немає, лише фіолетова сітка посеред кімнати, яка обмежує дії й захищає від ударів об стіну. Це все в умовах невагомості. – Він похитав головою, перебираючи в голові спогади. – Це місце точно не для вразливих! Над ним вирішили пожартувати і створили імітацію вільного падіння. Уявляєш, як той хлопчина запанікував, коли все довкола почало вертітися! Ці дзеркала зовсім збили його з пантелику. Напевне, його напарники довго вмовляли його спробувати ту штуkenцію. Та дівчина, яка була з ним, миючись, розповідала, що все починалося добре. Але потім вони почали крутитися і він запанікував, бо не міг зупинити їхні перекиди. Вона теж намагалася, але зупиняти вільне падіння теж потрібно удвох. Через дзеркала хлопець втратив орієнтацію, а через вільне падіння він не міг припинити блювати, – Паркер випив ще пива. – У житті не бачив такого безладу. Гадаю, вони досі миють ті дзеркала.

– Еге, – Бретт схвально посміхнувся.

Паркер непорухливо сидів, чекаючи, доки вивітряться останні спогади. Після них залишались приємні похитливі враження. Паркер відчужено увімкнув тумблер над панеллю управління. Загорілося приємне зелене світло.

– Яке в тебе світло?

– Зелене, – відповів Бретт, повторивши процедуру увімкнення та перевірки власних приладів.

– І в мене, – Паркер спостерігав за бульбашками в келиху з пивом. Він усього кілька годин тому прокинувся з гіперсну, а вже занудьгував. В інженерному відділенні все працювало без збоїв, тому справ не було. Не було з ким навіть подискутувати, окрім Бретта. Але як можна розпочати балачку із чоловіком, котрий розмовляв односкладними вигуками і для якого сказати повне речення було справжнім досягненням.

– Думаю, що Даллас умисно ігнорує наші скарги, – насмілювався сказати він. – Можливо, він не може видати наказ про те, щоб ми отримали повну премію, але він же ж капітан. Якби він хотів, то міг би надіслати запит або принаймні замовити слово за нас. Це було б дуже доречно.

Він вивчав індикатори із числами, які збільшувалися або зменшувалися вправо і вліво. Люмінесцентна червона лінія, що бігла в центрі дисплея, зупинилися рівно по нулю, розділивши потрібне значення нейтральності на дві половини.

Паркер намірився і далі провадити беззмистовний монолог, розповідати різні історії та скаржитися, але зумер над ними раптом почав монотонно дзижчати.

– Чорт забирай, що там знову трапилося? Щойно трохи розслабишся, усі довкола починають бігати, ніби на срачку.

– Еге ж, – Бретт схилився, щоб краще чути, а мовець прокашлявся.

Це була Ріплі.

– Усім зібратися в кают-компанії.

– Зараз не час обіду, та й для вечері ще зарано, – збентежено сказав Паркер. – Або час вивантажувати нафту, або...

Він запитально глянув на напарника.

– Скоро дізнаємося, – промовив Бретт.

По дорозі до кают-компанії Паркер з огидою оглянув стіни коридору на поверсі «С», які були далеко не стерильними.

– Цікаво, чому вони ніколи не спускаються сюди. Ось де справжня робота.

– Через це ми й отримаємо половину частки. Наш час – це їхній. Так вони це й сприймають.

– А я думаю, що це тхне лайном.

Судячи з тону Паркера, можна було навіть не сумніватися, що він мав на увазі зовсім не запах стін у коридорі...

II

Порівняно невеличка кают-компанія ледь вміщала в себе весь екіпаж. Зазвичай тісноти не відчувалося, оскільки семеро астронавтів практично ніколи не їли одночасно. Цілодобово працюючий автокок мимоволі заохочував індивідуалізм, адже кожен міг поїсти в особисто зручний час. Але зараз, зібравшись усі разом, учасники екіпажу почувалися дискомфортно. Усі переминалися на місці, намагаючись не штовхатися і не діяти одне одному на нерви.

Паркер та Бретт були незадоволені й узагалі не приховували цього. Єдине, що їх заспокоювало, це що техніка була в порядку, тому навіть якщо щось і трапилося, то не з їх провини. Ріплі вже повідомила їм новину про відсутність потрібного пункту призначення, котра всіх збентежила.

Паркер припускав, що всім треба буде знову впасти в гіперсон. Це була клопітка й неприємна процедура, навіть якщо проводити її бездоганно. Паркер стиха вилаявся. Його бісило все, що розділяло його із виплатою в кінці подорожі.

– Капітане, ми знаємо, що не досягли Сонячної системи, – Кейн сказав це від усіх оточуючих, які з очікуванням дивились на Далласа. – Ми далеко від дому, але система корабля прийняла рішення розбудити нас від гіперсну. Час дізнатися чому.

– Зараз і дізнаєтесь, – з готовністю відповів Даллас. – Як відомо, – почав він із поважним виглядом, – «Матір» було запрограмовано на припинення подорожі, вимкнення гіпердвигуна та наше пробудження за певних умов.

Він витримав ефектну паузу й продовжив:

– Ось вони й настали.

– Напевне, сталося щось серйозне, – Ламберт спостерігала за Джонсом, який грався із мигтючим сигнальним пристроєм. – Ви знаєте це. Непросто вивести весь екіпаж із гіперсну. Завжди існує певний ризик.

– Хто б міг подумати, – саркастично пробурмотів Паркер так тихо, що це розчув лише Бретт.

– Вам усім буде цікаво, – продовжував Даллас. – Нас розбудили по тривозі, яка не стосується «Ностромо». Як стверджує «Матір», корабель у чудовому стані.

Переповненою кают-компанією прокотився полегшений видих: «Ну слава Богу».

– Небезпека полягає в іншому, зокрема в невідомій системі, де ми зараз перебуваємо, на одній із її планет. Зараз ми наближаємось до цієї планети, – він зиркнув на Еша, котрий кивнув на знак згоди. – Ми отримали сигнал від невідомого джерела. Там були перешкоди, і «Матері» знадобився певний час, щоб розшифрувати його. Але це точно аварійний сигнал.

– Пхе, це не має сенсу, – Ламберт теж виглядала збентежено. – Серед усіх стандартних сигналів екстрені виклики є найбільш зрозумілими та простими. Тому в «Матері» не повинно виникати жодних проблем із розшифровкою.

– «Матір» припускає, що йдеться не про стандартний сигнал про допомогу. Це акустичний сигнал радіомаяка, який повторюється кожні дванадцять секунд. Звичайний сигнал. Утім, «Матір» вважає, що сигнал має позаземне походження.

Почуте викликало в когось приглушене ремствування. Коли минула перша схвилюваність, Даллас продовжив:

– «Матір» не може дати конкретної відповіді. Я не розумію чому. Жодного разу не бачив, щоб комп'ютер не був упевнений. Він міг ігнорувати команди, але завжди давав точну відповідь. Вперше таке бачу.

– Важливо те, що «Матір» впевнена, що це аварійний сигнал, який пробудив нас від гіперсну.

– І що? – запитав Бретт із цілковито байдужим виглядом. Кейн відповів із легким роздратуванням:

– Ну ж бо! Ти ж знаєш свою інструкцію. Згідно з розділом В2 льотних директив Компанії, ми зобов'язані надавати будь-яку можливу допомогу в таких ситуаціях, незалежно від того, чи має сигнал земне походження.

Паркер з огидою копнув панель.

– Чорт забирай, не хочу це говорити, але ми торговельний буксир із величезним і незручним вантажем, а не кляті рятувальники. У контракті нічого не сказано про це. Хоча, – він раптом злегка прояснів, – якщо нам за це доплатять...

– Раджу перечитати свій контракт, – промовив Еш і процитував його чітко, як центральний комп'ютер, яким він пишався. – «Необхідно досліджувати будь-які систематично прийняті сигнали від розумних істот». Інакше загрожує ануляція усієї заробітної плати та премій по закінченню подорожі. Про премії за допомогу в біді нічого не йдеться.

Паркер знову мовчки копнув панель. Вони із Бреттом не вважали себе героями. Той, хто збив корабель в якомусь химерному світі, міг легко зробити це і з ними. У них не було доказів, що невідомого відправника було збито, але в далеко не спокійному всесвіті треба мислити реально, радше – песимістично.

Бретт, судячи з його вигляду, також розглядав ситуацію з точки зору затримки оплати через зміну курсу.

– Ми висуваємося до того корабля і крапка, – Даллас по черзі подивився на інженерів. Вони його вже дістали. Йому така зміна курсу подобалася не більше, і він, як і ці інженери, мріяв дістатися додому, вивантажити нафту. Але іноді «випускання пари» перетворювалося на непокору.

– Добре, – саркастично відповів Бретт.

– *Що «добре»?*

Інженер-технік не був дурнем. Голос та вираз обличчя Далласа дали Бретту зрозуміти, що час трохи вгамуватись.

– Добре... полетіли.

Даллас досі дивився на нього, тому Бретт, посміхнувшись, додав:

– Сер.

Капітан перевів недобррозичливий погляд на Паркера, але другий герой вже скорився.

– Там можна приземлитися? – Даллас звернувся вже до Еша.

– Комусь же вдалося.

– І я про це, – багатозначно відповів Даллас. – «Приземлитися» – це мирне слово. Воно передбачає успішне виконання послідовних дій, у результаті яких можна здійснити м'яку та безпечну посадку корабля на тверду поверхню. Ми ж маємо справу з екстремним викликом, а в такому випадку про мирні дії не йдеться. Давайте дізнаємося, що там сталося... але обережно, в рукавичках.

У капітанському відсіку був підсвічений стіл із зоряною картою. Даллас, Кейн, Ріплі та Еш стояли на протилежних полюсах компаса, а Ламберт сиділа на посту.

– Ось він, – Даллас вказав на цятку, яка світилася, і оглянув членів екіпажу, що скупчилися навколо столу. – Я хочу, щоб усі це послухали.

Усі знову сіли на свої місця, а капітан кивнув Ламберт. Вона стиснула вимикач:

– Добре, давайте послухаємо. Відрегулюй гучність.

Штурман увімкнула тумблер. Капітанський відсік наповнився безперервним фоновим шипінням. Раптом усе припинилося і пролунав такий звук, що в Кейна поповзли мурашки по шкірі, а в Ріплі волосся стало дибки. Це тривало дванадцять секунд, а потім знову почалося безперервне шипіння.

– Господи, – вражено промовив Кейн.

Ламберт вимкнула динаміки. У капітанському відсіку знову запанував спокій.

– Що то в біса було? – запитала Ріплі з таким виглядом, наче вона побачила щось мертве в тарілці. – Я ще ніколи не чула таких аварійних сигналів.

– «Матір» назвала це так, – пояснив Даллас. – Не зовсім коректно називати їх «інопланетними», тож вона назвала «чужими».

– А може, то голос, – сказала Ламберт і замовкла, усвідомивши, що її слова мають неприємний відтінок, і зробивши вигляд, що нічого не говорила.

– Скоро дізнаємось. Ти встановила координати місцезнаходження корабля?

– Я знайшла його місцезнаходження на планеті, – Ламберт вдячно подивилась на панель управління, задоволена тим, що доведеться мати справу з розрахунками, а не з важкими думками. – Ми досить близько.

– Інакше «Матір» не пробудила б нас від гіперсну, – пробурмотіла Ріплі.

– Координати прямого сходження – шість хвилин двадцять секунд; бічного відхилення – мінус тридцять дев'ять градусів дві секунди.

– Покажи це на екрані.

Штурман натиснула певну послідовність кнопок. Один з екранів у капітанському відсіку замиготів, і всі побачили яскраву цятку.

– Високе альбедо³. Можеш збільшити?

– Тільки до певної міри. Поки що на це треба дивитися здалеку. Зараз постараюся наблизити.

Екран одразу ж сфокусувався на об'єкті, й усі побачили тьмяну стиснену з полюсів планетку серед космічної порожнечі.

– Чорт її забирай, – незлостиво сказав Даллас. – Ти впевнена, що то вона? У цій системі досить багато планет.

– Так, це вона. Просто планетоїд. Десь тисяча двісті кілометрів у діаметрі, не більше.

– Вона обертається?

– Так. Час повного оберту – години дві. Але це попереднє значення. Хвилин за десять скажу точно.

– Уже непогано. Сила тяжіння?

Ламберт перевірила декілька індикаторів.

– Вісімдесят шість сотих. Досить щільна.

– Тільки не кажи про це Паркерові й Бретту, – сказала Ріплі. – Їм спаде на думку, що там поклади важких металів, і вони підуть шукати здобич ще до того, як ми дізнаємося про нашого невідомого транслятора.

Спостереження Еша були прагматичнішими:

– Нею можна ходити.

Члени екіпажу почали розробляти процедуру виходу на орбіту. Адже «Ностромо» наближався до маленької планетки, тягнучи за собою величезний вантаж резервуарів і перегонну установку.

– Наближаємось до апогею орбіти. Увага! Двадцять секунд, дев'ятнадцять, вісімнадцять... – Ламберт рахувала, поки її напарники навколо напружено працювали.

– Нахил по правому борту на дев'яносто два градуси, – діловито оголосив Кейн.

Буксир та нафтоочисна установка перекутилися, виконавши пірует у відкритому космосі. Допоміжні двигуни ненадовго увімкнулися, освітивши хвіст.

– Вихід на екваторіальну орбіту пройшов успішно, – оголосив Еш. Під ними безтурботно крутилася мініатюрна планета.

³ Характеристика ступеня розсіяності відображення. (Прим. ред.)

– Дай мені дані про тиск у відділенні управління електронними пристроями.

Еш поглянув на манометри, не повертаючись до Далласа.

– Три цілих сорок п'ять сотих Ньютона на см² у квадраті⁴... близько тридцяти п'яти тисяч паскаль, сер.

– Дай знати, раптом щось зміниться.

– Ти подбав про керування рівнем резервування, яке вимикає пристрої управління керуючим гіроскопом⁵, поки ми займалися справами?

– Так.

– Система збору інформації гальмує управління керуючим гіроскопом. Ми будемо прискорювати її за допомогою установки відслідковування та управління, а моніторинг будемо здійснювати за допомогою цифрових комп'ютерів УПР та комп'ютерного інтерфейсу. Тобі від цього легше?

– Набагато.

Еш був забавним хлопцем, який ставився до всіх холоднокровно і одночасно по-дружньому, до того ж відмінним спеціалістом. Нічого не могло збити його з пантелику. Підтримка наукового співробітника надавала Далласу впевненості під час прийняття рішень.

– Готуємось до роз'єднання з платформою, – сказав Еш і увімкнув тумблер невеликого пристрою. – Інженерне відділення, готуємось до роз'єднання із платформою.

– L-вирівнювання по лівому борту, по правому борту шлях вільний, – доповів Паркер без звичного сарказму.

– Задній фал⁶ готовий до роз'єднання, – додав Бретт.

– Перетинаємо термінатор⁷, – доповіла Ламберт. – Входимо на неосвітлену сторону.

Внизу нечітка заокруглена лінія розділяла густі хмари. З одного боку вони були яскраво освітленими, а з іншого були могильно-чорними.

– Підйом. Підйом. Режим готовності, – Ламберт по черзі клацала вимикачами. – Режим готовності. П'ятнадцять секунд... десять... п'ять... чотири. Три. Два. Один. Замок.

– Роз'єднуємось, – коротко наказав Даллас.

Між «Ностромо» та масивними резервуарами з нафтоочисною установкою, які почали дрейфувати по орбіті, захурделився газ. Дві штучні конструкції – одна порівняно невелика з людьми, інша – величезна та безлюдна – повільно роз'єдналися. Даллас уважно спостерігав за роз'єднанням на екрані номер два.

– Фал вільний, – оголосила Ріплі після короткої паузи.

– Точність скориговано. – Кейн відкинувся в кріслі, розслабившись на декілька секунд. – Усе вільне. Роз'єднання пройшло успішно, пошкоджень немає.

– Прийнято, – додала Ламберт.

– Прийнято, – з полегшенням промовила Ріплі.

Даллас подивився на штурмана:

– Ти впевнена, що ми залишили платформу на стабільній орбіті? Я не хочу, щоб два мільярди тон нафти впали й загорілися, доки ми будемо колупатися внизу. Тут атмосфера не така щільна, щоб надійно захистити нас.

Ламберт перевірила індикатор:

– Сер, вона може спокійно висіти тут ще з рік.

– Добре. Фінанси в безпеці, ну й наші голови теж. Давайте спробуємо сідати. Готовність до польоту в атмосфері.

⁴ Формула взаємодповідності маси та енергії.

⁵ Прилад, що реагує на кути зміни орієнтації у просторі. Використовується в автомобільній галузі, авіації, космонавтиці.

⁶ Стикувальний вузол. (Прим. ред.)

⁷ В астрономії лінія розділення освітленого та темного боків небесного тіла. (Прим. ред.)

П'ятеро людей наполегливо працювали, кожен працюючи над своїм завданням. Джонс сидів на панелі управління пристроїв по лівому борту й спостерігав за хмарами, що насувались.

– Починаємо зниження, – увага Ламберт була прикута до одного давача. – П'ятдесят тисяч метрів. Зниження. Зниження. Сорок дев'ять тисяч. Входимо в атмосферу.

Даллас спостерігав за власними приладами, намагався оцінити та запам'ятати десятки цифр, які постійно змінювалися. Запорукою міжзоряних подорожей було шанування приладів, залишаючи всю важку роботу на «Матір». А от політ в атмосфері – це зовсім інше. Тут вже працювали пілоти, а не машина.

Днище зорельота торкнулося брунатних та сірих хмар.

– Обережно. Унизу виглядає негарно.

«Як це схоже на Далласа», – подумала Ріплі. Десь унизу, у брунатно-сірому пеклі інший корабель благав про допомогу, використовуючи регулярний, нелюдський і страхотливий екстрений виклик. Ця планета була взагалі невідомою. Це означає, що всі метеорологічні особливості, ґрунт та інше доведеться вивчати з нуля, а для Далласа це було просто «негарно». Їй часто спадало на думку, чому такий компетентний капітан змушений керувати якимось рядовим кораблем типу «Ностромо».

Якби Ріплі могла читати думки, то відповідь би її здивувала: йому це подобалося.

– Координати вертикального зниження розраховано та введено. Незначне коригування курсу, – доповіла Ламберт. – Наведення завершене, знижаємось по курсу. Зафіксували, летимо по прямій.

– Прийнято. Як метеоумови внизу можуть вплинути на допоміжні двигуни?

– Поки що все добре, сер. Доки ми не зануримось у ті хмари, нічого певного сказати не можу. Сподіваюся, ми зможемо крізь них пробитися.

– Непогано, – Даллас похмуро подивився на індикатор і натиснув кнопку. З'явилося нове значення, яке його більше порадувало. – Дай мені знати, якщо воно зміниться.

– Добре.

Буксир занурився в зону хмарності. Навколо на екранах зображення помутнішало. Але прилади працювали справно. Зореліт тричі підкинуло, а потім рух у густій поволоці темних хмар тривав без особливих проблем. Те, з якою легкістю вони зробили цей маневр, свідчило про відмінні навички штурмана Ламберт і пілота Далласа.

Втім, це тривало недовго. Зореліт потрапив у повітряний потік, який почав його штовхати.

– Зона турбулентності, – Ріплі напружено працювала на панелі управління.

– Увімкни навігаційні та посадочні ліхтарі. – Даллас вдивлявся крізь вихри на екранах. – Можливо, щось ми зможемо побачити.

– За таких умов ніхто не зробить це краще, ніж прилади, – сказав Еш.

– Авжеж, я не зможу їх замінити. Усе ж хотілося б щось і бачити на власні очі.

На днищі «Ностромо» загорілися яскраві прожектори. Вони хіба що трішки пробивалися крізь хмари, не даючи того огляду, якого так жадав капітан. Усе ж вони зробили світлішими перед тим темні оглядові екрани, а з ними й капітанський відсік. Та й на серці у всіх стало трохи легше. Ламберт уже не здавалося, що вони летять крізь чорнило.

Зі своїх місць Паркер і Бретт не бачили хмарної завіси, але відчули її. У зоні турбулентності інженерний відсік раптом втратив колишню рівновагу й дещо перехилився на бік.

Паркер стиха лайнувся.

– Що це таке? Ти чув це?

– Еге, – Бретт нервово вивчав індикатор. – Перепад тиску на повітрозабирачу номер три. Напевно, ми втратили захисний кожух, – він почав натискати кнопки. – Еге ж, так і є. Крізь забірник просочується пил.

– Вимкни, вимкни його.
– А що, по-твоєму, я роблю?

– Чудово. Тепер наш допоміжний двигун забитий курявою.

– Нічого страшного... сподіваюся, – Бретт налаштував управління. – Зараз заблокую цей забірник і увімкну вентиляцію на видув.

– Але двигун, напевно, вже пошкоджено, – Паркеру страшно було подумати про те, що можуть тверді частки, які занесло вітром, зробити із внутрішньою оболонкою забору. – Де ми в біса летимо? Це хмари чи скелі? Якщо ми не розіб'ємося, то як мінімум одержимо замикання в схемах, які на такій швидкості просто загоряться.

П'ятеро членів екіпажу в капітанському відділенні не чули інженерських прокльонів і намагались посадити буксир недалеко від джерела сигналу так, щоб він залишився неушкодженим.

– Наближаємось до джерела сигналу, – Ламберт спостерігала за давачем. – Відстань – двадцять п'ять кілометрів. Двадцять. Десять, п'ять...

– Гальмуємо і повертаємо, – Даллас схилився над пристроями ручного управління.

– Корирую курс. Три градуси чотири хвилини праворуч, – Даллас виконав коригування. – Тепер усе в нормі. П'ять кілометрів до центра радіуса пошуку. Тримати курс.

– Зменшуємо радіус, – Даллас знову почав натискати на кнопки ручного управління.

– Три кілометри. Два.

У Ламберт був надто схвильований голос. Даллас не міг відгадати чому: через загальну небезпеку чи через наближення до джерела сигналу.

– Ми фактично над ним.

– Молодець, Ламберт. Ріплі, як виглядає поверхня? Знайди, де можна сісти.

– Працюю над цим, сер, – Ріплі перевірила декілька панелей, і в міру того як з індикаторів надходили неприйнятні дані, в неї на обличчі з'являвся вираз огиди. Зореліт кружляв у повітрі, доки Ріплі намагалася розібратися в невидимій поверхні.

– У спектрі зору нічого не видно.

– Та бачимо, – буркнув Кейн. – Вірніше, нічого не бачимо.

Звіти від приладів не додавали оптимізму. Судячи з випадкових даних індикаторів, це була закинута, безплідна й ворожа пустеля.

– Завади на радарі, – Ріплі шкодувала, що електроніка не реагує на прокльони так само швидко, як люди. – На сонарі теж, інфрачервоні завади. Почекайте, зараз спробую ультрафіолет. Спектр досить високий, щоб не заважати нам.

За декілька секунд на надважливому індикаторі з'явилися окремі рятівні лінії, а після цього – слова з яскравим підсвічуванням та комп'ютерна схема.

– От і все.

– Знайшла місце для посадки?

Ріплі виглядала повністю розслабленою.

– Наскільки я зрозуміла, можна сідати будь-де. Згідно з індикаторами, поверхня повністю рівна.

Даллас чомусь уявив гладку вулканічну лаву, котра дещо вихолола, але під тонкою скоринкою зрадливо ховає розплавлену смерть.

– Еге, але що там таке рівне? Вода, пахоехое⁸, пісок? Кейне, треба від чогось відштовхнутися. Потрібна якась підказка. Зараз я спускаюся, і ми все з'ясуємо. Якщо поверхня тверда і рівна, то все буде добре.

Кейн почав клацати вимикачами.

– Моніторинг. Інструмент аналітики запущено. Завади не зникають.

⁸ Хвиляста застигла лава, назва походить із території Гавайських островів.

Даллас обережно опускався ближче до поверхні.

– Завади не зникають, але слабшають.

Даллас знову дещо знизив висоту. Ламберт спостерігала за давачами. Вони були на безпечній висоті, але якби з двигунами зорельота щось трапилося чи на них подіяла якась сила, притаманна цій планеті, на такій швидкості все могло різко змінитися. Але гальмувати теж не можна, оскільки при такому вітрі можна було взагалі втратити управління.

– Завади зникають... все!

Кейн вивчав індикатори та контурні лінії на сканері зорельота.

– Колись ця планета була розплавлена. Судячи з результатів аналітики, недовго. В основному, складається з базальту, трішки ріоліту, подекуди зустрічаються прошарки лави. Наразі все застигло й охоллоло, слідів тектонічної активності не виявлено.

За допомогою інших вимірювальних приладів він намагався дізнатися інші секрети маленької планети.

– Ніяких слідів тектонічної активності під нами чи поблизу. Чудове місце, щоб посадити корабель.

Даллас одразу ж запитав:

– Ти впевнений?

– Вона надто стара, щоб тут було інакше, – роздратовано відповів старший помічник. – У мене вистачить розуму визначити вік і склад планети. Гадаєш, що я хочу посадити нас у жерло вулкана?

– Добре, добре. Вибач, просто хотів перевірити. Я ніколи не здійснював посадку без карт і радіомаяків, відколи закінчив навчання. Трохи нервуюся.

– Усі ми нервуємо, – одразу ж прокоментувала Ламберт.

– Тоді що, здійснюємо посадку?

Ніхто не заперечував.

– Давайте. Я спробую приземлюватися по спіралі. Докладу всіх зусиль, щоб зробити це під таким вітром, а потім треба підійти якнайближче до джерела сигналу. Але уважно стежте за сигналом, Ламберт. Я не хочу, щоб ми сіли на той корабель, який потребує допомоги. Попередь, якщо будемо надто близько.

Його голос звучав досить різко в переповненому відсіку.

Було виконано необхідні налаштування, введено команди, а вірні електронні слуги їх виконували. «Ностромо» чітко приземлявся по спіралі, незважаючи на пориви супротивного вітру в чорному небі на кожному метрі.

– Зниження за п'ятнадцять кілометрів, – чітко оголосила Ріплі. – Дванадцять... десять... вісім.

Даллас підніс руку до панелі управління.

– Гальмуй. П'ять... три... два. Один кілометр.

Даллас вніс необхідні зміни на панелі управління.

– Гальмуємо. Увімкнути двигуни м'якої посадки.

– Увімкнено, – Кейн упевнено працював за панеллю управління. – Комп'ютерний моніторинг зниження.

У капітанському відсіку почулося різке голосне гудіння: це «Матір» узяла під контроль їхнє зниження, регулюючи останні метри більш точно, ніж найкращий пілот.

Даллас провів останню перевірку перед посадкою і вимкнув декілька тумблерів.

– Основні двигуни вимкнено. Опори модуля у нормі.

Капітанський відсік почало сильно трусити від вібрації вітру.

– Зниження! Дев'ятсот метрів! – Ріплі дивилася на панель управління. – Вісімсот. Сімсот. Шістсот.

Ріплі продовжила відлік. Скоро вона дійшла до першого десятка.

Коли до поверхні залишалось п'ять метрів, корабель загальмував і завис у повітрі. Внизу в нічній темряві ревіла буря.

– Випустити опори.

Кейн вже почав виконувати наказ Далласа. У капітанському відсіку почулося тихе скрипіння. Із днища зорельота з'явилися декілька «ніг» із товстого металу, від чого він став схожий на жука. Вони впритул наблизились до досі невидимої внизу породи.

– Чотири метри... Фух!

Ріплі припинила відлік. «Ностромо» теж зупинився, коли опори намацали тверду поверхню. Потужні бампери пом'якшили контакт.

– Посадку завершено...

Раптом щось тріснуло – можливо, закоротило якусь дрібну схему або це через те, що перевантаження не було вчасно компенсоване належним чином. А потім корабель струснуло від якогось сильного удару. Металевим корпусом корабля пройшла хвиля вібрації, так що здалося, ніби він страхітливо застогнав.

– Я втратив контроль! – заволав Кейн, коли в капітанському відсіку зникло світло. Давачі почали голосно попереджати про небезпеку, оскільки окремі металеві «нервові закінчення» «Ностромо» відбивали сигнали про несправність.

Коли струс уразив інженерний відсік, Паркер і Бретт тільки збиралися випити по бляшанці пива. Крізь скляні стіни своєї кабіни вони помітили, як комплект з'єднаних труб, вбудований у фігурну стелю машинного відділення, вибухнув. У їхній власній кабіні управління загорілися три панелі. Клапан регулювання тиску, що знаходився неподалік, роздуло, а потім він теж вибухнув.

Світло згасло й інженери почали намацувати кишенькові ліхтарики. Паркер тим часом намагався знайти кнопку, яка відповідала за резервний генератор, котрий постачав живлення в разі відсутності безпосередньої роботи діючих двигунів.

У капітанському відсіку в цей час запанувало сум'яття. Коли припинилися крики та питання, Ламберт озвучила найпростішу версію:

– Напевно, допоміжний генератор дав дуба.

Вона зробила крок уперед, але сильно вдарилася об панель управління.

– Цікаво, що ж трапилося?

Кейн підійшов до стіни, і, намагаючись її, почав йти уздовж неї. «Де ж резервна панель управління посадкою... Ага, ось». Він шукав знайомі круглі ручки. «Фіксатор замка шасі... ось. Вже близько...» Рука Кейна затисла аварійний важіль освітлення. Він увімкнув його. У темрявому саяві з'явилося декілька примарних силуетів.

Орієнтуючись на світло, яке увімкнув Кейн, Даллас і Ламберт знайшли власні важелі освітлення. Три вогника давали достатньо світла для роботи.

– Що трапилося? Чому не спрацював допоміжний двигун? І чому зникло світло?

Ріплі клацнула вимикачем телефона внутрішнього зв'язку.

– Інженерний відсік, що трапилося?

– Усе хріново, – діловито відповів Паркер, але в його голосі вчувалися тривога і настряханість. На тлі його слів пролунав звук, схожий на далеке дзижчання жахливих крил якоїсь величезної комахи. Голос Паркера уривався. Таке враження, що він зникав із діапазону телефона внутрішнього зв'язку. – Клята пилюга забила двигуни, поки ми сідали, – ось що трапилося. Напевно, забули їх вчасно зачинити і вичистити, от і сталося займання електроприладів.

– Займання досить масштабне, – тільки й додав Бретт до загальної розмови. Його голос звучав досить слабко, наче він був десь далеко.

Настала тиша, яку порушувало лише свистіння хімічних вогнегасників у динаміках.

– Повітрозабирачі забилися, – нарешті Бретт повідомив те, чого так нетерпляче чекала компанія в капітанському відсіку. – Стався сильний перегрів, напевно, вигоріло усе відділення. Чорт забирай, тут справді стає нестерпно...

Даллас подивився на Ріплі.

– Ті двоє, схоже, досить зайняті зараз. Я хочу почути щось змістовне. Щось пішло *не так*. Дуже сподіваюся, що проблема стосується лише їхнього машинного відділення, але може бути й гірше. Корпус цілий? – Даллас глибоко вдихнув. – Якщо ні, то треба знайти пробоїну й визначити серйозність несправності.

Ріплі швидко просканувала аварійні здавачі герметичності, потім швидко переглянула окремі схеми кабіни. Після цього вона змогла впевнено заявити:

– Я нічого там не бачу. В усіх відділеннях тиск у нормі. Якщо десь і є пробоїна, то вона занадто маленька, а система самоущільнення вже давно її залатала.

Еш разом з іншими уважно вивчав дані індикаторів на панелі управління. У неї було окреме джерело живлення на випадок масштабних перебоїв, як от зараз. Еш підтримав слова Ріплі:

– У повітрі відсіків відсутні забруднення ззовні. Гадаю, герметичність не порушена.

– Це краща новина за останні хвилини. Кейне, увімкни зовнішні екрани, на яких ще не зникло живлення.

Старший помічник налаштував три тригери⁹. Усі побачили мигтіння, щось схоже на нечіткі контури рельєфу, а потім усе знову занурилося в темряву.

– Розрядилися. Нічого не видно, та й назовні зараз така ж темрява, як і в нас. Треба б увімкнути допоміжний генератор, принаймні зможемо роздивитися, де ми. Акумулятора для цього явно не вистачає.

Аудіосенсори потребували менше енергії, тому вони передавали звуки ззовні в кабіну. Нерухомі приймачі доносили до капітанського відсіку звуки буревію з дивним клацанням і завиванням. Часом виникало враження, що за бортом билися дві акули.

– Треба було сідати вдень, – Ламберт подивилася в ілюмінатор, за яким була темрява. – Без приладів нічого не побачимо.

– Що ж таке, Ламберт? – передражнив Кейн. – Боїшся темряви?

Вона навіть не посміхнулася.

– Я не боюся темряви, у якій я все знаю. А ця темрява – це інша справа, особливо коли там лунають звуки, які ми чули під час екстреного виклику.

Ламберт знову витріщилася на запылений ілюмінатор.

Її готовність висловити свої потаємні страхи не покращила загальний настрій у капітанському відсіку. У кращі часи він просто був напружений, а тепер посеред цієї темряви атмосфера стала взагалі задушливою через мовчання, яке затягнулося. Нарешті Ріплі оголосила:

– Нам знову телефонують з інженерного відсіку.

Даллас та інші з очікуванням дивились, поки Ламберт возилася з підсилювачем.

– Паркере, це ти? – почала розмову Ріплі.

– Так, це я, – судячи з голосу, інженер був надто втомлений, щоб різко відповідати у своїй звичній саркастичній манері.

– Як у вас там справи? – Даллас подумки схрестив пальці. – Вам вдалося загасити пожежу?

– Нарешті, – інженер зітхнув, і в телефоні це прозвучало як вітер. – Вогонь пошкодив старий шар змазки в коридорі на поверсі «С». У певний момент я подумав, що ми доб-

⁹ У цьому контексті синонім перемикача, у ширшому значенні відносно проста схема стабілізації станів струму. (Прим. ред.)

ряче обпалимо собі легені. Але горюча речовина виявилася тоншою, аніж я гадав, і згоріла швидше, не встигнувши поглинути багато повітря. Сепаратори добре працюють, тому скоро приміщення буде очищене від вуглекислого газу.

Даллас облизав губи.

– Який ступінь пошкоджень? Не звертайте уваги на дрібні. Мене найбільше цікавить загальна справність корабля та все, що перешкоджає нормальній роботі.

– Та-ак... Четверта панель повністю згоріла (Даллас уявив, як інженер загинає пальці, перераховуючи несправності). Допоміжний блок паралельного живлення не працює, так само, як і троє чарунок на дванадцятому модулі. Наслідки зрозумілі.

Інженер витримав паузу і додав:

– Дрібні пошкодження теж називати? За годину я зможу підготувати повний список.

– Не треба. Зачекай хвилю, – Даллас повернувся до Ріплі. – Спробуй знов увімкнути екрани.

Ріплі виконала наказ, але це не допомогло. Вони були такими ж порожніми, як і голова бухгалтера Компанії.

– Доведеться поки що обходитися без них, – сказав він.

– Ти впевнений, що назвав усі несправності? – запитала Ріплі по телефону. Вперше вона пройнялася симпатією до Паркера та Бретта відтоді, як вони стали членами команди. Вірніше, відколи вона стала, адже Паркер працював на «Ностромо» довше за неї.

– Поки що – так, – Паркер закашлявся. – Зараз ми намагаємося повністю відновити постачання енергії. Дванадцятий модуль, який зламався, усе тут угробив. Більше інформації про поломку ми зможемо надати вже після того, як вивчимо усе, що пожеж вогонь.

– Ви впораєтесь з ремонтом? – Даллас подумки аналізував стислий звіт інженера. Вони можуть залатати основні пошкодження, але проблема з чарунками займе певний час. Він навіть боявся думати, що могло трапитись із дванадцятим модулем.

– Ми не зможемо одразу полагодити всі несправності, – відповів Паркер.

– Я й не думав питати про всі. Що вдасться зробити?

– Треба змінити напрям декількох трубопроводів і замінити обшивку пошкоджених повітрязабирачів. Це передусім. Але аби цілком полагодити ці труби, треба було б надовго ставити зореліт у док. Ми ж можемо тільки тимчасово пристосувати трубопроводи, аби згодом дістатися до доку.

– Розумію. Що ще?

– Я вже говорив: дванадцятий модуль. Кажу, як є: ми втратили головну чарунку.

– Чому? Через куряву?

– Частково – так.

Паркер замовк, про щось порадився з Бреттом, а потім продовжив:

– Деякі частки злиплися в забирачах, забрикетувалися та викликали перегрів і пожежу. Ви ж знаєте, які ці двигуни чутливі. Пил просочився крізь кожухи й угробив усю систему.

– Ви щось можете зробити? – запитав Даллас. Систему треба було якось відремонтувати, бо замінити її не вдасться.

– Гадаю, що так. Вірніше, Бретт сподівається, що коли вичистити все і заново викачати повітря, можна буде спробувати запустити. Потім побачимо, як воно буде. Якщо після чистки все буде герметично, то нам пощастило. Якщо ж ні, то спробуємо викувати і спресувати латку. Якщо ж виявиться, що вздовж труби проходить тріщина, ну, тоді... – голос Паркера почав завмирати.

– Давайте не будемо про можливі проблеми, – запропонував Даллас. – Розберемося з тими, що є, і, сподіваюся, на цьому все й закінчиться.

– Згодні.

– Так, – промовив Бретт десь збоку.

– Кінець зв'язку.

– Кінець зв'язку. Грійте для нас каву.

Ріплі поклала слухавку і в очікуванні подивилася на Далласа. Він тихо присів задумавшись.

– Скільки часу треба, щоб полагодити зореліт, якщо Паркер дійсно правий, а вони з Бреттом зможуть це зробити?

Вона вивчала дані індикаторів і на хвилинку задумалась.

– *Якщо* вони зможуть змінити напрям тих труб і полагодити дванадцятий модуль, щоб він знову міг забезпечувати силове навантаження, то це займе приблизно п'ятнадцять-двадцять годин.

– Непогано. За моїми підрахунками – вісімнадцять, – він не посміхнувся, але в нього з'явилася надія. – Як щодо допоміжних двигунів? Бажано, щоб вони працювали, коли ми вирішимо проблеми із живленням.

– Я працюю над цим, – Ламберт налаштувала приховані пристрої. – Коли інженери закінчать у себе, в нас вже все буде готово.

За десять хвилин малюсінський динамік Кейна декілька разів різко запищав. Він проаналізував дані на здавачі, а потім увімкнув телефон внутрішнього зв'язку.

– Капітанський відсік. Кейн.

Почувся виснажений, але задоволений голос Паркера з іншого кінця корабля.

– Не знаю, скільки шви витримають... деякі з них досить погано тримаються. Якщо все піде, як слід, ми знову пройдемося інструментом по швах і зробимо їх більш довговічними. Зараз у вас повинно поновитися світло.

Старпом перемкнув блок. У капітанському відсіку знову спалахнуло світло, почали загорятися і миготіти відповідні індикатори, а члени екіпажу вмить пожвавішали.

– Живлення та світло знов увімкнено, – відзвітував Кейн. – Ви двоє гарно попрацювали.

– А ми завжди гарно працюємо, – відповів Паркер.

– Авжеж, – погодився поруч Бретт; судячи з безперервного гудіння, яке створювало елегантну поліфонію разом із його стандартними односкладними відповідями, він знову стояв десь збоку від динаміка біля двигунів.

– Не дуже радійте, – продовжив Паркер. – Нові шви тримаються, але я нічого не обіцяю. Ми просто все тут склеїли до купи. Що у вас нового?

Кейн похитав головою, а потім згадав, що Паркер не може бачити його жесту.

– Казна-що, – він визирнув у перший-ліпший ілюмінатор. Вогні в капітанському відсіку кидали слабке світло на вузьку ділянку рівної порожньої поверхні. Іноді вітер котив велику пригорщу піску або камінь, і той кидав швидкий відблиск, але більше нічого не було. – Голі скелі, Паркере. Видимість обмежена. Усе позитивне, що я можу припустити – це те, що ми можемо бути десь неподалік від місцевого оазису.

– Тримай кишеню ширше!

Паркер щось прокричав Бретту діловим тоном, а потім додав:

– Якщо ще щось трапиться, одразу ж повідомте.

– Надішлю тобі поштівку, – і Кейн поклав слухавку...

III

Якби надзвичайна ситуація продовжувалася, то, схоже, усім присутнім у капітанському відсіку було б спокійніше. Коли знову увімкнули світло та енергопостачання, екіпажу стало нічого робити, окрім як витріщатися довкола. Від цього всі п'ятеро зробилися дуже нервовими. Нікому не було місця, щоб простягнутися і розслабитися. Якби хтось додумався ходити взад-вперед, то зайняв би все вільне місце. Тому всі нудьгували на своїх місцях, пили кінськими дозами каву, яку їм готував автокок, намагаючись відволікти свої надмірно завантажені думки від тієї неприємної ситуації, в яку потрапили. Вони воліли не висувати вголос припущень про те, що їх чекає назовні.

Серед них лише Еш був відносно задоволеним. Його єдиною тривогою на той момент був душевний стан напарників. На кораблі не було справжніх розваг, завдяки яким можна було б відволіктись. «Ностромо» був буксиром, робочим кораблем, а не розважальним зорельотом. Коли не було ніякої роботи, весь вільний час екіпаж повинен був проводити в комфортних обіймах гіперсну. Тому не дивно, що через марні витрати часу вони нервували навіть у найкращих обставинах, не кажучи вже про ситуацію, в яку вони потрапили тепер.

Еш міг увесь час вирішувати теоретичні задачі на комп'ютері, і йому це не набридало. Навпаки, процес неспання його стимулював.

– Є відповідь на наші виклики? – Даллас висунувся зі свого стільця, щоб поглянути на наукового співробітника.

– Я перевірів усі типи відповідей вручну, а також підбирав «методом тику». Також я дозволив «Матері» спробувати підхід з використанням суто механічно-аналогового коду, – Еш розчаровано похитав головою. – Нічого, окрім цього екстреного виклику, який повторюється через певний інтервал. По всіх інших каналах – глухо, окрім слабого постійного тріску в каналі нуль-точка-три-три.

Він тицьнув великим пальцем угору:

– «Матір» говорить, що це характерне випромінювання сонця цієї системи. Якщо щось чи хтось залишився живий там, назовні, він нічого не може вдіяти, окрім як кликати на допомогу.

Даллас мимоволі чутно видихнув.

– Ми повністю відновили живлення. Треба визначити, де ми. Ріплі, увімкни прожектори.

Ріплі клацнула вимикачем. За ілюмінаторами загорілася мережа потужних вогнів, які яскравими перлами переливалися корпусом. Тепер ще краще стало видно вітер та пил, які іноді утворювали маленькі коловерті в повітрі та із потужною силою буревія проносилися в них перед очима. На тлі пустельного пейзажу виділялися лише поодинокі скельні виступи та нерівності рельєфу. Тут не було жодних ознак життя: ані лишайника, ані бодай кущика. Лише вітер та курява, яка крутилася в зловісній темряві.

– Немає тут ніякого оазису, – прошепотів Кейн. – Це порожня і негостинна планета.

Даллас піднявся і підійшов до ілюмінатора. Він вдивлявся в буревій, що не вщухав, спостерігав за уламками каміння, яке пролітало повз корабель. «Цікаво, на цій маленькій планеті хоч колись буває безвітряна погода?» – подумав він. Судячи з того, що їм вдалося дізнатися про місцеві умови, «Ностромо» мав би здійснити посадку в погожу літню ніч. «Щось не схоже», – подумав Даллас. Планета не була настільки великою, як, скажімо, Юпітер, щоб на ній була така буревійна погода. Таке припущення заспокоїло капітана, бо він припустив, що, можливо, і погодні умови далі вже не погіршаться.

Капризи місцевого клімату стали головною темою для обговорення.

– Ми не можемо вийти назовні в таку погоду, – переконував Кейн. – У будь-якому разі не вночі.

Еш підвів голову від своєї панелі управління. Він не рухався і випромінював як фізичний, так і душевний спокій. Кейн не міг збагнути, як у науковця так виходило. Сам він давно б утратив глузд, якби іноді не вставав з-поза панелі управління, аби походити.

Еш помітив його погляд і повідомив обнадійливу інформацію:

– «Матір» говорить, що за двадцять хвилин почнеться схід їхнього сонця, тому темно не буде, куди б ми не пішли.

– Це вже дещо, – визнав Даллас. Йому від цих слів трішки полегшало.

– Якщо ті, хто нас кликав, не будуть чи не можуть далі виходити на зв'язок, то доведеться йти на їх пошуки. Або на його пошуки, якщо це сигнал автоматичного радіомаяка. Ми далеко від передавача?

Еш проаналізував дані індикаторів і для впевненості увімкнув прокладач курсу на поверхні.

– Десь три тисячі метрів. Якщо вірити сканерам, поверхня майже рівна. Напряма – приблизно на південний схід.

– Який склад поверхні?

– Здається, такий, як ми й визначили під час посадки. Тверда порода, на яку ми сіли. Тверді базальти з дрібними вкрапленнями, хоча я не виключаю існування деінде зибучих пісків.

– Тоді будемо обережними.

Кейн порівнював відстань із часом, на який їм вистачить кисню в скафандрах.

– Принаймні недалеко.

– Ага, – вдоволено промовила Ламберт. – Не хотілося б переміщуватися на кораблі. Легше прорахувати пряму посадку з орбіти, аніж пересування на поверхні в таку погоду.

– Добре. Ми знаємо, по чому будемо йти. Тепер треба дізнатися, крізь що ми будемо йти. Еше, зроби попередній аналіз атмосфери.

Науковий співробітник почав натискати на кнопки. На поверхні «Ностромо» відкрився маленький шлюз. З нього на вітер висунувся металевий «пилосос», котрий протягом хвилини всмоктував місцеву атмосферу, а потім заховався назад.

Зразок було випорнуто у вакуумну камеру, де складні прилади почали розщеплювати його. Скоро компоненти атмосфери з'явилися на панелі управління Еша у вигляді чисел і знаків.

Він швидко проаналізував їх, а один компонент перевірів двічі й доповів напарникам:

– Фактично первинна суміш: багато інертного азоту, трохи кисню, висока концентрація вільного вуглекислого газу. Присутні метан та аміак, останній частково в замороженому стані... Там холодно. Я зараз займаюся аналізом домішкових елементів, але нічого нового не скажу. Усе стандартно, і дихати цим не можна.

– Який тиск?

– Десять дин¹⁰ у четвертому ступені на сантиметр квадратний. Не застрягнемо. Інше питання, що вітер може здути.

– Як щодо рівня вологості? – запитав Кейн. Уявний образ позаземного оазису швидко вивітрювався.

– Дев'яносто вісім відсотків. Можливо, пахне не дуже гарно, але вологість висока. Тут багато водяної пари. Дивна суміш, якщо чесно, враховуючи, що тут є метан. А, і не рекомендую пити з місцевих свердловин, якщо такі тут є. То може бути зовсім не вода.

– Є ще якась важлива інформація? – запитав Даллас.

¹⁰ Одиниця сили в гаусовій системі фізичних величин. 1 дина = 10⁻⁵ ньютонів у системі СІ. (Прим. ред.)

– Лише те, що тут базальтова поверхня, дуже холодно й застигла лава. Дуже холодна атмосфера, набагато нижче нуля, – попередив Еш. – Навіть якби цим повітрям можна було б дихати, скафандри все рівно знадобляться, щоб не замерзнути. Якщо тут є живі істоти, то вони досить витривалі.

Здавалося, Даллас змирився з усім.

– Гадаю, було б безглуздо очікувати чогось кращого. Надія все одно залишається, хоча в цьому повітрі нічого не видно. Краще б його взагалі не було і не було цього каміння.

– Хтозна, – Кейн знову повернувся до своїх філософських роздумів. – Можливо, для когось тут рай.

– Немає сенсу проклинати це місце, – порадила Ламберт. – Могло бути в сто разів гірше. Вона уважно спостерігала за буревієм. Ближче до світанку він вщухав.

– Це краще, аніж сісти на газовий гігант. Там швидкість вітру в погожу пору складає триста кілометрів на годину, а сила тяжіння в десять, а то й в двадцять разів вища, аніж тут. Принаймні тут можна ходити без генераторів та стабілізаторів. Вам так пощастило, а ви цього не помічаєте.

– Де ж нам пощастило? – заперечила Ріплі. – Краще б мене знову поклали в гіперсон.

Щось тицьнулося їй у коліна, і вона опустила руку, щоб іззаду погладити Джонса. Той вдячно замурчав.

– Оазис це чи ні, – бадьоро промовив Кейн, – а я хочу бути першим добровольцем, щоб вийти на поверхню. Хотів би подивитися на нашого загадкового відправника сигналу. Ніколи не знаєш, що можна знайти.

– Гроші та діаманти? – Даллас не втримався та іронічно посміхнувся: Кейн був невинним мрійником.

Старпом знизав плечима.

– Чому б і ні?

– Я тебе зрозумів. Добре, я згоден.

Саме собою розумілося, що Даллас має очолювати маленьку експедицію. Він очима шукав кандидата, щоб доукомплектувати команду.

– Ламберт, ти теж із нами.

Їй це не сподобалося:

– Узагалі чудово! Чому я?

– А чому не ти? Ти ж вроджений штурман. Побачимо, чи є з тебе толк поза твоєю панеллю управління, – він попрямував до коридору, але зупинився і прозаїчно промовив: – Ще одне: напевно, там на нас чекає покинутий корабель і радіомаяк, який стоїть на повторі. Інакше ми б уже отримали звісточку від тих, хто вижив. Але все ж ми не знаємо, що там. Здається, на цій планеті не вирує життя, яке б воно не було, вороже чи ні. Але краще не ризикувати зайвий раз. Візьміть зброю.

Він завагався, коли побачив, що Ріплі теж збирається кудись йти.

– Ріплі, я не можу відпустити з корабля більше трьох. Доведеться тобі почекати своєї черги.

– Я й не збираюся туди, – відповіла вона. – Мені й тут добре. Просто я тут зробила все, що могла. Паркерові та Бретту потрібна допомога з тонкою роботою, поки вони намагаються полагодити ті трубопроводи...

В інженерному відсіку було більш ніж спекотно, хоча система охолодження «Ностромо» працювала на повну. Уся біда полягала в тому, що Паркерові з Бреттом довелося багато чого зварювати, а також через тісні умови. Біля охолоджувальних термостатів повітря було відносно прохолодним, у той час як навколо зварювальних швів воно швидко перегрівалося.

Проблема полягала не в лазерному зварюванні: промінь був відносно прохолодний. Тепло вироблялося через побічний продукт у місцях, де метал плавився і зливався у свіжий шов. Чоловіки працювали з голим торсом. Піт лився з них рікою.

Біля них Ріплі, спершись об стіну, намагалася висунути захисну панель за допомогою спеціального інструмента. Складні нагромадження кольорових проводів та малюсінських схем сильно обгоріли, особливо дві маленькі чарунки, які були повністю обвуглені. За допомогою свого інструмента вона витягла пошкоджені деталі й рилася в сумці, що висіла через плече, шукаючи запчастини.

Доки вона встановлювала першу з чарунок, Паркер вимкнув лазер. Він ретельно перевіряв шов, який щойно зробив.

– Як на мене, непогано.

Він озирнувся, аби подивитися на Ріплі. Від поту її блузка липла до грудей.

– Гей, Ріплі... У мене є питання.

Ріплі не відволікалась від роботи. Вона акуратно вставила другий чарунковий модуль поряд із першим, наче вживлюючи зуб.

– Так, слухаю.

– Ми можемо піти в експедицію чи нам сидіти тут, доки все не полагодимо? Ми вже відновили живлення. Усе інше – косметичний ремонт, – із цими словами він різко махнув рукою, показуючи на розстрошене інженерне відділення. – А це може почекати кілька днів.

– Ви самі знаєте відповідь, – Ріплі всілася, витираючи руки і дивлячись на них. – Капітан узяв із собою двох людей, і все. Поки вони не повернуться і не відзвітуються, ніхто не має права виходити. Троє там, а четверо – тут. Такі правила.

Раптом їй спало щось на думку, вона багатозначно глянула на Паркера.

– Ти ж не через це переживаєш, еге ж? Боїшся, що вони щось цінне знайдуть. Чи ми всі помилялися в тобі, і насправді ти благородний шукач знань, що самовіддано намагається розширити межі вивчення Всесвіту?

– Дурниці! – Паркер, здавалося, взагалі не образився через іронію Ріплі. – Я лише самовіданно намагаюся розширити межі мого банківського рахунку. Отже... Якою буде наша частка, якщо вони знайдуть щось цінне?

Ріплі відповіла із втомленим виразом обличчя:

– Не турбуйтеся. Обоє ви отримаєте те, що вам належить.

Вона почала ритися в сумці із запчастинами, шукаючи потрібний напівпровідниковий модуль, щоб замінити останню пошкоджену схему у відкритому квадратному отворі в стіні.

– Я не буду нічого робити, доки нам не виділять повну частку, – раптом заявив Бретт.

Ріплі знайшла потрібну деталь і замінила її.

– Згідно з договором вам буде виділено частку від усіх знахідок. Ви обидва це знаєте. Досить! Повертайтеся до роботи.

Вона відвернулася і почала перевіряти нові встановлені модулі, щоб переконатися, що вони правильно функціонують.

Паркер витріщився на неї і вже відкрив рот, щоб ще щось сказати, але передумав. Усе ж вона ворент-офіцер, тож краще її не сердити. Паркер поставив питання і отримав відсіч. Краще залишити все як є, і неважливо, як він почувається. Коли треба, Паркер умів вмикати логіку.

Він роздратовано увімкнув лазер і почав зварювати наступну ділянку пошкодженої труби.

Бретт, який відповідав за живлення та силовий агрегат для зварювальника, сказав, ні до кого не звертаючись:

– Добре.

Даллас, Кейн і Ламберт йшли вузьким коридором. Зараз вони були одягнуті в чоботи, куртки та рукавиці на додачу до герметичних комбінезонів. У них були лазерні пістолети – зменшені модифікації лазерів, якими користувались Паркер і Бретт.

Вони зупинилися перед масивними дверима, на яких рясніли попереджувальні знаки та напис: «ГОЛОВНИЙ ТАМБУР-ШЛЮЗ: ДОСТУП ЛИШЕ ДЛЯ ШТАТНОГО ПЕРСОНАЛУ».

Даллас завжди вважав це попередження повністю абсурдним, оскільки на кораблі не було нікого, окрім штатного персоналу; і кожен, кому дозволили перебувати на борту, має дозвіл на користування тамбур-шлюзом. Кейн клацнув вимикачем. Захисний кожух відсунувся. Під ним виявилися три кнопки. Він натиснув їх у потрібній послідовності. Двері зі скрипом відчинилися, і трійця увійшла до тамбур-шлюзу.

На стінах висіли сім вакуумних костюмів. Вони були незграбними, мішкуватими, але конче важливими в цій вилазці, навіть якби розрахунки Еша щодо умов насколишнього середовища виявилися на порядок кращими. Члени експедиції допомогли одне одному влізти в штучні шкіри, що захищатимуть їхнє життя, і перевірили, як працюють їхні скафандри. Потім вони обережно одягли шоломи, поставившись до цього з належною серйозністю, також перевірили, чи всі вони є герметичними.

Даллас перевіряв шолом Кейн, Кейн – шолом Ламберт, вона ж перевірила шолом капітана. Учасники тріо астронавтів робили це з винятковою серйозністю і нагадували мавп, які чистили одна одну. Потім вони налаштували авторегулятори, і скоро всі дихали дещо затхлим, але безпечним повітрям, яке подавалося з відповідних резервуарів.

Даллас у рукавиці увімкнув внутрішній комунікатор всередині шолому.

– Відправляю сигнал. Як мене чути?

– Отримав, – оголосив Кейн, збільшуючи гучність свого динаміка. – Як мене чути?

Даллас кивнув, потім повернувся до Ламберт, яка непорушно стояла з похмурим виразом обличчя.

– Ну ж бо, Ламберт, – промовив Даллас, намагаючись її підбадьорити. – Я вирішив взяти тебе через твої здібності, а не через твій життєрадісний характер.

– Уклінно дякую за лестощі, – сухо відповіла Ламберт. – Чому ти не взяв Еша чи Ріплі? Вони були б раді.

– Еш повинен залишатися за панеллю, і ти це знаєш. Паркерові треба працювати в інженерному відділенні, й без приладів Ріплі він не впорається. Можеш проклинати мене весь шлях, але ми повинні знайти джерело того клятого сигналу.

– Ага. Чудово.

– Тоді будемо вважати, що все владнали. Не застосовуйте зброю без мого наказу.

– Ти вважаєш, що там нас зустрінуть з миром? – недовіжливо перепитав Кейн.

– Будемо сподіватися на краще.

Він натиснув кнопку комунікатора, яка знаходилася назовні скафандра, активувавши другий канал.

– Еше, ти тут?

Замість нього відповіла Ріплі:

– Він пішов до свого наукового блістера¹¹, скоро повернеться.

– Перевір усе, – Даллас повернувся до Кейна. – Зачини внутрішні двері.

Старпом натиснув потрібні кнопки, і двері позаду зачинилися.

– А тепер відчини зовнішні двері.

¹¹ Капсульний виступ обтічної форми для наукових спостережень.

Кейн повторив процедуру, яка надала їм доступ до дверей. Натиснувши останню кнопку, він відійшов назад до супутників і завмер в очікуванні. Ламберт мимоволі притислася спиною до внутрішніх дверей, інстинктивно реагуючи на зустріч із невідомим.

Відчинилися зовнішні двері. Перед трьома астронавтами повзли хмари з пилу та пари. У досвітках краєвид переливався темно-помаранчевими кольорами. Це було не те знайоме та затишне сонячне сяйво, але Даллас сподівався, що коли їхнє сонце зійде, то краєвид стане кращим. Воно давало достатньо світла, щоб роздивитися все навколо, хоча на відстані було важко щось побачити крізь густу пелену дрібних часток.

Астронавти ступили на підйомну платформу між опорами. Кейн клацнув іншим вимикачем, і платформа почала спускатися. Давачі на нижній стороні показували, де знаходиться поверхня. Вони вираховували відстань і зупинили платформу, коли вона ледь торкнулася вищої точки темної скелі.

Даллас вів групу вперед здебільшого через звичку, а не тому, що цього потребувала формальність. Вони обережно ступили на поверхню. Члени експедиції відчували під ногами тверду лаву. Сильні пориви вітру хитали їх у різні боки, доки вони намагалися йти. Вони не могли нічого роздивитися, окрім темно-помаранчевої куряви.

«Яке безнадійно депресивне місце», – подумала Ламберт. Тут було не страшно, хоча обмежена видимість бентежила сама по собі. Ламберт порівнювала це з нічним плаванням у водах, де було повно акул: ніколи не знаєш, що чекає на тебе в темряві. Можливо, вона поспішала з неприємними висновками, але їй так не здавалося. У цьому занедбаному місці не було жодних приємних кольорів, ані блакитного, ані зеленого, лише дратівна сепія відтінків жовтого, похмурі відблиски помаранчевого світла та тьмяні відтінки коричневого та сірого. Нічого такого, що радувало б око й полегшувало думки. Взагалі колір атмосфери нагадував їй хімічний дослід, який провалився, а підґрунтя – екскременти з маленького корабля. Ламберт було шкода всіх, хто тут міг би жити. Але вона інтуїтивно відчувала, що зараз тут не було нічого живого, хоча доказів цього не було.

Можливо, Еш був правий, і ця планета в уявленні якоїсь невідомої істоти була райським куточком. Якщо це правда, то не хотіла б вона познайомитися з такою істотою.

– Куди?

– Що?

Туман і хмари займали всі думки Ламберт. Вона відволіклася від них.

– Куди йти, Ламберт? – Даллас витріщався на неї.

– А, все добре. Просто задумалася.

Ламберт уявляла свій пост біля панелі управління на «Ностромо». Зараз те зазвичай тісне крісло та незручні навігаційні прилади здавалися їй маленьким раєм.

Ламберт перевірила смугу на екрані маленького пристрою на поясі.

– Туди, – вказала вона.

– Веди нас, – Даллас став позаду.

Ламберт повела Далласа та Кейна через буревій. Коли вони відійшли від захисного бар'єра Ностромо, вітер шарпав їх з усіх боків. Вона зупинилася і роздратовано почала возитися із приладами свого скафандра.

– Тепер взагалі нічого не видно.

Несподівано в шоломі пролунав голос Еша:

– Увімкни навігатор. Він налаштований на сигнал екстреного виклику. Нехай він вас веде. Можете покластись на нього. Я вже налаштував його.

– Він уже увімкнений і налаштований, – різко відповіла Ламберт. – Ти що, думаєш, я погано знаю свою роботу?

– Не збирався тебе ображати, – відповів науковий співробітник. Вона щось буркнула собі під ніс і пішла далі крізь туман.

– Навігатор працює стабільно. Як прийняв, Еше? – Даллас промовив у мікрофон, вбудований у шоломі.

У науковому блістерному відсіку, який знаходився в нижній частині корабля, Еш перевів погляд від нечітких фігур, які повільно віддалялися, на яскраву панель управління. На екрані було добре видно три стилізованих зображення. Він натиснув на кнопку, і крісло, з легеньким скрипом проїхавши на рейках, зупинилося навпроти яскравого екрана.

– Зараз бачу, що ви відійшли від корабля. Чую і бачу вас добре зі своєї «бульбашки». Не думаю, що я вас загублю. Туман не такий густий, а на поверхні немає жодних перешкод. Екстрений виклик подається на інших частотах, тому немає загрози перекривання.

– Це обнадійливо, – у динаміку блістерного відсіку голос Далласа звучав дивно. – Чуємо тебе добре. Треба тримати канал відкритим. Не хочеться тут заблукати.

– Прийнято. Буду контролювати кожен ваш крок. Якщо нічого не трапиться, я не буду виходити на зв'язок.

– Прийнято. Кінець зв'язку, – Даллас залишив канал корабля відкритим і помітив, що Ламберт спостерігала за ним. – Не будемо витрачати ресурси скафандра. Уперед.

Ламберт мовчки повернулася, знову почала возитися з навігатором і вирушила в куряву. Сила тяжіння, яка назовні дещо зменшилася, полегшила вагу скафандрів і балонів, хоча усім було дивно, як така маленька планета могла мали таку гравітацію. Даллас подумки вирішив виділити час для геологічного аналізу надр планети. Можливо, це Паркер так на нього вплинув, але не можна було відкидати можливість того, що тут сховані великі поклади цінних важких металів.

Авжеж, Компанія заявить право володіння будь-якими знахідками, оскільки їх було отримано за допомогою обладнання Компанії та в робочий час. Але це потенційно віщувало щедрі премії. Їхня позапланова зупинка може принести і неабиякий зиск.

Повсюди гудів вітер, і на голови астронавтів летів бруд, пил і град із дрібних камінців.

– Далі трьох метрів нічого не видно, – пожалілася Ламберт.

– Досить вже бурчати, – промовив Кейн.

– А я люблю бурчати.

– Досить! Ви як діти, – зауважив Даллас. – Не той час і не те місце.

– Але ж це чудове місце, – Ламберт не здавалася. – Місце, не зіпсоване природою чи людьми. Райське місце... для каміння.

– Досить!

Ламберт замовкла, але пошепки продовжувала нарікати. Даллас міг заткнути їй рота, але не міг заборонити їй бурчати. Раптом вона побачила те, що відразу ж відволікло її від прокльонів, адресованих цій планеті. Дещо зникло з екрана навігатора.

– Що трапилося? – запитав Даллас.

– Зараз, – Ламберт внесла коригування в пристрій. Це вдавалося важко через незручні рукавиці. Смуга, що зникла з екрана навігатора, знову з'явилася.

– Втратила лінію, але знову знайшла.

– У вас проблеми? – у шоломах стурбовано пролунав далекий голос Еша.

– Нічого серйозного, – повідомив Даллас. Він повільно обернувся, намагаючись намацати щось тверде серед цієї куряви. – Досі одна курява й вітер. Сигнал навігатора слабне. Ми втратили зв'язок на мить, – сказав Даллас.

– Тут він досить сильний, – заперечив Еш, перевіривши індикатори. – Не думаю, що це через буревій. Швидше за все, ви наближаєтеся до горбистої місцевості й ті підвищення на якийсь час заблокували сигнал. Будьте обережними. Якщо знову втратите сигнал і не зможете відновити його, спробуйте зловити сигнал із корабля, а я спробую вас направити.

– Буду мати на увазі, але зараз це не потрібно. Якщо знову це повториться, ми повідомимо.

– Прийнято. Кінець зв'язку.

Експедиція просувалася крізь запилене помаранчеве запусіння. За декілька хвилин Ламберт зупинилася.

– Знову втратила сигнал? – запитав Кейн.

– Ні, зміна курсу, – вказала Ламберт наліво. – Тепер туди.

Вони продовжили йти за новим курсом. Увага Ламберт була повністю прикута до екрана навігатора, а увага Далласа та Кейна – до Ламберт. Вітер одразу ж посилювався. Часточки пилу постійно цокали, вдаряючись об передні щитки шоломів. Видавалося, що вони промовляють: «Цок, цок... впустіть усередину... Тук-тук... впустіть усередину...»

Даллас стрепенувся. Тиша, порожнеча, затягнута хмарами, цей постійний помаранчевий туман вже починали діяти йому на нерви.

– Уже близько, – сказала Ламберт. Одночасно з цим Еш отримав дані від давачів, вбудованих у скафандри, що в астронавтів різко почастишав пульс.

– Ми дуже близько.

Астронавти йшли далі. Попереду них щось височіло. Даллас почав уривчасто дихати від хвилювання й напруги.

На жаль, то була лише... велика покручена гірська порода дивної форми. Припущення Еша про те, що вони опинилися десь перед горбами, виявилось вірним. Астронавти зупинилися відпочити під кам'яним монолітом, адже він хоч якось захищав від камінного граду. У цей час смуга знову зникла з екрана навігатора.

– Знову втратили її, – промовила Ламберт.

– Ми що, минули її? – Кейн вдивлявся вбік скель, марно намагаючись побачити їх.

– Ні, якщо воно не під землею, – Даллас сперся об камінь. – Може бути за ось цим, – він поплескав моноліт рукавицею. – Або це завади через буревій. Давайте відпочинемо, а там подивимось.

Вони чекали там, спершись на гладку стіну. Навкруги них гув вітер, немилосердно ганяючи куряву й туман.

– Тепер ми точно сліпі, – сказав Кейн.

– Скоро світанок, – він налаштував мікрофон. – Еше, чуєш мене? Коли настане день?

– Сонце зійде за декілька хвилин, – почувся далекий голос наукового співробітника, спотворений завадами.

– Тоді ми щось побачимо.

– Або навпаки, – прокоментувала Ламберт. Вона не приховувала відсутність ентузіазму. Ламберт втомилася, як чортяка, а їм ще треба було дійти до джерела сигналу. Ця порожнеча й страхітлива атмосфера виснажувала не лише фізично, але й психічно. Ламберт воліла повернутися до своєї чистої, яскравої та знайомої панелі управління.

Після світанку стало не легше. Замість того щоб підняти астронавтам настрій, сонце ще більше їх настрахало: тепер повітря стало не помаранчевим, а криваво-червоним. Можливо, коли тьмяна зоря підійметься вище, то довкола стане не так страхітливо...

Ріплі витерла чоло і втомлено зітхнула. Переконавшись, що всі нові деталі працюють належним чином, вона зачинила останню стінну панель і розклала інструменти по відділеннях у сумці.

– З іншим ви повинні впоратися. Я зробила всю тонку роботу.

– Не турбуйся, впораємся, – запевнив Паркер нейтральним тоном. Він не дивився в її бік, сконцентрувавшись на роботі. Він досі був засмучений через те, що вони із Бреттом можуть не отримати нічого з результатів цієї експедиції.

Ріплі пішла вбік тамбуру.

– Якщо у вас будуть якісь проблеми, я в капітанському відділенні.

– Добре, – спокійно сказав Бретт.

Паркер провів її поглядом, поки її струнка фігура не зникла в коридорі.

– От сучка.

Еш натиснув на кнопку. Тепер завдяки підсилювачу троє постатей, що рухалися, стали чіткими, а мерехтіння навколо них зникло. Він перевірів інші давачі: сигнали від трьох скафандрів були досить сильними.

– Як справи? – запитала Ріплі по внутрішньому телефону.

Він швидко вимкнув екран і відповів:

– Усе добре.

– Де вони? – запитала Ріплі.

– Уже біля джерела сигналу. Вони десь серед скель. Сигнал слабшає, але вони близько. Я впевнений, що вони не пропустять його. Скоро вони нам усе повідомлять.

– Є якась нова інформація про сигнал?

– Поки що ні.

– Ти не пробував більш детально аналізувати сигнал за допомогою ЕСІУ-аналізатора? – голос Ріплі видавався дещо нетерплячим.

– Зрозумій, я, як і ти, хочу дізнатися більше інформації. Але якщо «Матір» ще не змогла визначити природу сигналу, то чому я буду із цим гратися?

– А можна я спробую?

– На здоров'я, – відповів Еш. – Шкоди від цього не буде, а так буде чим зайнятися. Але якщо щось виявиш, то одразу повідом мені.

– Добре, якщо мені пощастить.

Ріплі поклала слухавку і влаштувалась у кріслі. Без інших членів екіпажу в капітанському відсіку було досить просторо. Ріплі почувалася якось дивно і в дечому некомфортно, адже це вона вперше залишилася сама в цьому приміщенні.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.